

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. května 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Šiguta a přísedících Marty Adamcové a Jaromíra Černého

takto:

Obžalovaný

Jakub J., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Xxx,

je vinen, že

ačkoliv

byl rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 20. 9. 2012, č. j. 61 T 20/2012-295, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2012, č. j. 2 To 123/2012-336, který nabyl právní moci dne 13. 11. 2012, odsouzen pro spáchání zločinu vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 10 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou,

přesto

dne 24. 8. 2019 v době kolem 04:00 hodin v xxx na ul. xxx v areálu Věznice xxx, v budově oddílu A1, v prostoru ložnice č. 12, se záměrem způsobit spoluvězni, poškozenému Tomáši B., nar. xxx, vážná poranění, nejprve ohřál v prostorách kulturní místnosti přesně nezjištěné množství vody ve varné konvici,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jánová.

načež s touto konvicí vstoupil do prostor ložnice č. 12, kde obsah konvice v podobě horké vody nalil na zde spícího poškozeného Tomáše B., a to do oblasti jeho hlavy a horní poloviny těla, čímž poškozenému způsobil opařeniny lokalizované v oblasti obličeje, krku a levé horní končetiny celkového rozsahu 12 % povrchu těla, kdy 7 % povrchu těla bylo postiženo opařeninami II. stupně, 5 % těla pak opařeninami I. stupně, následkem čehož byl poškozený v době od 24. 8. 2019 do 28. 8. 2019 hospitalizován na Klinice popáleninové medicíny a rekonstrukční chirurgie Fakultní nemocnice Ostrava, kdy se jednalo o zranění středně těžká s průměrnou dobou léčení v délce 3 týdnů, ačkoliv si musel být vědom té skutečnosti, že horkou vodu nalil také do oblasti obličeje poškozeného Tomáše B., a to ve chvíli, kdy poškozený spal a nemohl se tak žádným způsobem bránit, a že tímto jednáním mu může způsobit mnohem závažnější poranění, kdy při zasažení očí vodou o vysoké teplotě by poškozenému hrozilo termické poškození rohovky provázené zhoršením až ztrátou zraku, při zasažení dýchacích otvorů, především dutiny ústní, vodou o vysoké teplotě by hrozil rozvoj otoku horních cest dýchacích, který by mohl být i takového rozsahu, že by významně zúžil až zcela uzavřel úsvit dýchacích cest, což by mohlo vést ke vzniku dušnosti až život ohrožujícího dušení, což by byla zranění, která by ze soudně lékařského hlediska naplňovala kritéria ztráty či omezení funkce smyslového orgánu a delší dobu trvající poruchy zdraví, a dále při zasažení obličeje vodou o vysoké teplotě hrozil také vznik rozsáhlých plošných jizev, které by představovalo poranění, jež by ze soudně lékařského hlediska naplňovalo kritérium zohyzdění, s čímž musel být srozuměn, přičemž k vzniku takto popsaných závažnějších následků na zdraví poškozeného Tomáše B. nedošlo jen v důsledku náhody a okolností nezávislých na jeho vůli,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a čin spáchal poté, co spáchal pokus jiného zvláště závažného zločinu spojeného s úmyslným způsobením smrti, tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 145 odstavec 1, odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 145 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na **9 (devět) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se pro účely výkonu trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je povinen zaplatit poškozeným

- Tomáši B., narozenému xxx, trvale bytem xxx, na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 97 768 Kč,
- Revírní bratrské pokladně, zdravotní pojišťovně, se sídlem Michálkovická 967/108, Ostrava – Slezská Ostrava, IČ 47673036, na náhradě škody částku ve výši 32 604 Kč.

Odůvodnění

1. Na základě dokazování provedeném v hlavním líčení vzal soud za plně prokázané jednání obžalovaného Jakuba J. tak, jak je podrobně popsáno výše ve výroku tohoto rozsudku.

Stanovisko obžalovaného

2. Obžalovaný **Jakub J.** u hlavního líčení využil svého práva a odmítl ve věci vypovídat.
3. Soud proto podle § 207 odstavec 2 trestního řádu přečetl protokol o jeho výpovědi z přípravného řízení, ve které uvedl, že tomu, co je napsáno v usnesení o zahájení trestního stíhání, porozuměl a že je hrozné, co je mu kladeno za vinu. Dodal, že si na skutek nepamatuje, neví, co by k tomu řekl a odmítl se k věci více vyjádřit.
4. V průběhu dokazování u hlavního líčení se k některým důkazům vyjádřil následujícím způsobem.
5. K výpovědi poškozeného Tomáše B. uvedl, že ho zná asi tři a půl roku, hráli spolu fotbal, karty, jejich vztah byl dobrý, nic proti němu neměl. Nedovede si vysvětlit, že by mu něco takového udělal, protože ho měl docela rád.
6. K výpovědi svědka Roberta K. uvedl, že si začátek výpovědi vymyslel, protože ho neměl rád a chtěl mu uškodit. Se zbylou částí, ve které vypovídá o poškozeném B., nemá problém. Upřesnil, že nesouhlasí s polovinou výpovědi, ve které svědek uvedl, že když přijel z Plzně, že mu měl dávat nějaké nádory a podobně.
7. K výpovědi svědků Ondřeje M. a Rudolfa Š. uvedl, že si vůbec nevzpomíná, že by byl na nějaké chodbě, u nějakého katru.
8. K výpovědi Jana P. uvedl, že si nevzpomíná, že by něco říkal o tom, že by vychovateli bodl nůžky do krku a že by měl mít s H. konflikt.
9. K výpovědi Stanislava V. uvedl, že si konverzaci s tímto svědkem vůbec nevybavuje a neví o tom, že by něco takového říkal.
10. Ke znaleckému posudku MUDr. Svatopluka Sedláčka uvedl, že není pravdivé tvrzení znalce, pokud uvedl, že do podmíněného propuštění bral nějaké drogy. Zdůraznil, že mu byla několikrát odebrána moč s negativním výsledkem a že do té doby měl 21 kázeňských odměn a žádné tresty.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Jánová.

Výpovědi svědků

11. Poškozený **Tomáš B.** uvedl, že obžalovaného znal pouze z výkonu trestu asi tři, možná tři a půl let. Před projednávaným jednáním byli umístěni ve stejném pokoji na oddíle A1, ložnici č. 12 přibližně dva roky. Vzájemně si rozuměli, obžalovaného dokonce pozval, ať s nimi bydlí. V té době obýval pokoj společně s panem T. st., Dominikem P., Josefem K., obžalovaným a dále asi také s panem P.
12. Před projednávanou událostí mezi nimi nedošlo ke sporu, vyjma tvrzení obžalovaného, že mu měl dát rakovinu. Vysvětlil mu ale, že to prostě není možné. Obžalovaný mu toto tvrzení opakoval vícekrát asi měsíc a půl před skutkem. Konkrétně jemu, stejně jako dalším osobám, které nedovedl konkretizovat, řekl, že když se nechal ve Věznici Xxx tetovat, měl poškozený zařídit tetovací barvu, do které měl něco aplikovat. Poškozený zdůraznil, že obžalovaného netetoval, ani se tetování nezúčastnil, přičemž nemá vysvětlení, proč to obžalovaný sděloval. Obžalovaný mu však nijak verbálně nevyhrožoval, že by mu chtěl ublížit. Do té doby se obžalovaný choval běžně, podle slov poškozeného byl v pohodě. Obvinění z vpravení rakoviny si vzájemně vysvětlili, poškozený bral tuto záležitost za uzavřenou a nadále obžalovaného považoval za kamaráda. Dodal, že ho nenapadlo, že by mohlo dojít k nějakému konfliktu.
13. V místnosti, kde došlo ke skutku, byly umístěny dvojité postele, on sám však spal na jednoduché posteli hlavou pod oknem. Tehdy večer bylo teplo, proto spal v bermudách, které si udělal z ustřížených pyžamových kalhot, jinak měl holé tělo. Přikrytý byl jenom povlečením. Spát šel jako první, nevzbudilo ho, ani když se ostatní dívali na televizi, ani případné bouchání. Nevzpomněl si, zda se před tím probudil, měl klidné spaní. Probudilo ho až polítl hlavy. Lekl se, jak mu něco spadlo na hlavu, přitom ukázal na svou levou ruku, levé oko a čelo. V okamžiku polítl spal na obvyklém místě, na pravém boku, hlavu měl pod oknem, proto si vsugeroval, že to byla voda z okna. Na polítl zareagoval řevem, až vzbudil dvě patra nad sebou. Svalil se na zem, jak se lekl, proto nic neviděl. V tom okamžiku ani nevnímal, že by se někdo někde pohyboval nebo stál. Nebyl tam nikdo, spalo se, ale v ten moment to nestudoval. Měl za to, že se to tam dostalo z toho okna. Žádné postavy si nevnímal. V místnosti byla tma, nedokázal uvést, jestli do ní dopadalo nějaké světlo z venku. Rozsvítilo se až potom, co vešel velitel, který mu řekl „J.“, a vyzval ho, ať se jde opláchnout na chodbu, kde zkolaboval. Přiběhli nějací vězni, kteří mu pomáhali, mezitím zbytek pokoje izolovali do kulturní místnosti. K množství vody, která ho polila, stejně jako k její teplotě, se nedovedl vyjádřit. Dodal, že ale vlažná určitě nebyla. Ve vodě byla nějaká chemikálie, připadalo mu to jako Savo.
14. K dotazu, jakým způsobem a kdy se dozvěděl, že mu poranění měl způsobit právě obžalovaný, uvedl, že když se válel na zemi a říkal velitelovi, že ho někdo polil z okna, bylo mu řečeno, že to byl obžalovaný. Poté mu to řekli nějací příslušníci, co ho hlídali u postele, když byl hospitalizovaný v nemocnici. Bavit se o tom i celý kriminál. Pan V. mu říkal, že chvíli předtím byli spolu na kulturní místnosti, pili kávu a Kuba mu cosi říkal, nerozuměl tomu, ale že se Kubovi trásl srdce, že mu sahal na hrud' a říkal mu, že tu za chvíli nebude. Po činu byl s obžalovaným v kontaktu jednou, mýjeli se, když byl na izolaci a když ho převáželi na nějakou kontrolu. Ke komunikaci mezi nimi ale nedošlo.
15. K dotazu, zda ze svého pohledu má nějaké vysvětlení, proč došlo k projednávanému skutku, uvedl, že neví. Dodal, že se obžalovaný změnil, ne že by se zbláznil, ale není podle jeho názoru normální, když si někdo vsugeruje, že má pět nádorů rakovin a chodí s tím za vychovatelé, kteří ho odbyli. Tato situace by se podle něj vůbec nemusela stát, kdyby se tomu někdo věnoval. Upřesnil, že mu obžalovaný řekl, že byl odhadem měsíc před projednávaným skutkem u vychovatelů, kterým si stěžoval si, že má nádory. Vyhodili ho ale s tím, že nejsou doktoři a že nemají na takové věci čas. Také měl jít do budovy, kde jsou velitelé, že potřebuje lékařskou péči, ale zase měl být odmítnut.

16. K následku projednávaného skutku uvedl, že když se probral v nemocnici, měl celou hlavu, oko a uši nateklé. Taky mu poté praskl bubínek. Zdůraznil, že měl zalité oči, nos a rty mu slezly, měl poraněnou levou ruku. Způsobená poranění označil asi za nejhorší, co v životě zažil. K poranění ušního bubínku uvedl, že se jednalo zřejmě o levé ucho, které asi nějak prasklo tím, jak napuchlo.
17. Léčba poranění probíhala v nemocnici, dostával nějaké převazy, pak ho odvezli na ošetrovnu do Věznice Xxx, kde pobýval asi měsíc, měsíc a půl. Dávali mu masti, převazy, nějaké antibiotika a léky proti bolesti. K bolestivosti vzniklého poranění uvedl, že neví, jak odpovědět, zopakoval, že to bylo to nejhorší, co v životě zažil, že poranění bylo bolestivé. V běžném životě sice podle svých slov nebyl omezen, ale nemohl jít do sprchy, protože byl obvázaný. Styděl se, aby ho omývala sestra, proto šel sám, všechno si namočil a obvazy mu museli znovu převázat. Osobní hygiena v oblasti obličeje byla těžká, ale zvládl ji vykonat. V příjmu stravy ho poranění první dny omezovalo, dávali mu tekutou stravu, jogurty atd. Následky vzniklého poranění byly na něm viditelné asi dva až tři měsíce. Po návštěvě dcery totiž dostal nervy, že ho takhle viděla, šel na ošetrovnu, a i když měl strupy, vlezl pod sprchu a houbou si všechno drhnul.
18. V důsledku činu zbývající dobu ve vězení už neprospal dobře, musel navštívit ještě v průběhu výkonu trestu psychiatrova, který mu předepsal nějaké léky, které ho uspaly. Nemohl totiž usnout, něco se pohnulo a hned se začal věnovat tomu, co se děje. Už neměl tak klidné spaní jako předtím, kdy šel spát o půl desáté, usnul a vzbudil se až ráno. Léky bral po dobu zbývající doby výkonu trestu, to znamená asi rok. Poté, co v říjnu 2020 ukončil výkon trestu odnětí svobody, všechno z něj nějak spadlo, byl v domácím prostředí, s rodinou a všechno se změnilo. Ke svému současnému zdravotnímu stavu uvedl, že v důsledku politikou horkou vodou nemá trvalé či jiné zdravotní následky.
19. S poraněním se smířil, ale když měl po šesti dnech po skutku návštěvu, na kterou přišla družka s dcerou, která měla v té době xxx let, bylo to pro ně psychicky náročné vidět ho se zavázanou rukou, obvázanou hlavou, strupy. Dcera se ho prvně bála a potom plakala, což ho stresovalo a bylo mu to líto. Pro dceru a družku bylo náročné vidět ho opařeného, dcera ho nikdy v takovém stavu neviděla. Společně ho navštěvovaly třikrát do měsíce a každý den si volali. Dodnes má o něj dcera strach, když někde jde.
20. Obžalovaný a státní zástupce souhlasili se čtením protokolů o výsledku svědků **Romana H., Josefa K., Roberta K., Ondřeje M., Daniela N., Dominika P., Jana P., Rudolfa Š., Tomáše T. a Stanislava V.** Soud proto přečetl protokoly o jejich výpovědích, když nepokládal osobní výslech těchto svědků za nutný.
21. Svědek **Roman H.** uvedl, že obýval ve Věznici Xxx oddíl A1, ložnici č. 11 a že dělal tzv. barákového, což znamená, že se staral o pořádek na oddíle. Co se týče čisticích prostředků, tak dostával pouze Jar, nic jiného. Přípravky jako např. Savo vůbec nepoužívají. Používají pouze Badex na čištění koupelen a záchodů, který smrdí jako Savo, ale dostávají ho silně naředěný. Vězni se k čistému přípravku nedostanou. Ředění přípravku provádí on v kanceláři vychovatele, kdy lije přípravek do kýble s vodou. K osobě obžalovaného se vyjádřil tak, že dle jeho názoru byl takový podivín. Jemu osobně nikdy žádný čisticí prostředek nedával ani neředit. O poškozeném se vyjádřil, že je to super kluk a žádné problémy s ním nejsou. Svědek je ubytovaný na bloku A1 na ložnici č. 11, tedy na ložnici sousedící s ložnicí obžalovaného a poškozeného. V době, kdy se předmětný incident stal, slyšel jen řev z vedlejšího pokoj. Nevěděl, kdo řval, dozorcí jim zakázali jít na chodbu. Na chodbu jen nakouknul a viděl, jak na zemi leží poškozený a je zabalený do deky. Obžalovaného neviděl, jen se poté z doslechu dozvěděl, že poškozeného měl polít obžalovaný vařící vodou.
22. Svědek **Josef K.** uvedl, že obýval oddíl A1, ložnici č. 12. Předmětného dne okolo 03:00 až 04:00 ho probudil nějaký křik, kdy zpočátku si myslel, že někdo křičí ze spaní. Za chvíli se rozsvítilo světlo a vešli dozorcí. Viděl poškozeného ležícího na zemi u jeho postele, jak křičel. Obžalovaný již v tu dobu v pokoji nebyl. Poškozeného dozorcí vytáhli ven na chodbu a nechali ho tam ležet.

Poté je viděl, jak vedli pryč obžalovaného. Postupně se dozvěděli, že poškozeného někdo opařil. Nejdříve si mysleli, že se tak stalo přes otevřené okno. Všiml si, že na rohu stolu stojí varná konvice, či byla, to neví. Vzpomíná si, že konvice byla cítit Savem, chtěli ji potom použít na uvaření kávy, ale nepoužili, protože smrděla.

23. Svědek **Robert K.** vypověděl, že je umístěn na oddíle A1, ložnici č. 13, tedy v sousedním pokoji obžalovaného a poškozeného. Pár dní před incidentem obžalovaný vyhrožoval více lidem, mj. i jemu, jelikož měl obžalovanému údajně objednat čtyři rakoviny do jeho nohy. Obžalovaný mu tvrdil, že do xxx přijel z xxx věznice proto, aby rakoviny přijel zkontrolovat. Dle jeho názoru měl obžalovaný schizofrenní stavy, choval se dost divně. Povídal si hodně sám se sebou, napadal ostatní lidi vymyšlenými příběhy. Do doby předmětného incidentu měl z řeči obžalovaného legraci, nebál se ho, že by mu mohl fyzicky napadnout. Předmětného dne kolem 03:00 hodiny uslyšel veliký křik, který šel z chodby z venku. Vyběhl ven z pokoje na chodbu a viděl na zemi ležícího poškozeného, který se svíjel v bolestech. Okamžitě k němu přistoupil a snažil se mu poskytnout první pomoc spolu s ostatními spoluvězni. Na horní polovině těla neměl oblečeno nic. Viděli, že poškozený má část tváře napuchlou, červenou, stejně tak i jednu ruku, z čehož usoudili, že je popálený. Na kůži, jak na obličej, tak i na ruce se mu začaly dělat puchýře. Namočeným trikem mu popálená místa chladili. Když se ho pokoušeli vzít za ruku, tak ta horní vrstva kůže začala úplně sjíždět, tak ho nechali ležet. Dále uvádí, že z poškozeného šla cítit nějaká chemie, připomínající Savo. V jednu chvíli viděl, jak dozorcí odvádějí obžalovaného na oddělení „K“ do izolace. Když obžalovaný procházel kolem poškozeného, tak si všiml, že se na něho nějak divně podíval a ještě se u toho ušklíbl. Zhruba za 20 minut přijela první pomoc a poté se vrátil do pokoje. Po incidentu nahlédl do pokoje č. 12 a vzpomíná si, že tam bylo cítit Savo.
24. Svědek **Dominik P.** uvedl, že obýval oddíl A1, ložnici č. 12. Obžalovaný měl předtím, než se incident stal, nějaké psychické problémy, kdy říkal, že slyší hlasy a byl kvůli tomu za vychovatelem. Ten mu řekl, že se má z toho vyspat. O pár dní později se šel sám nahlásit na oddělení, kde je izolace. Velitel ho poslal opět zpět na pokoj. Předmětného dne večer šel brzo spát, asi okolo 21:00 hodin, protože ráno vstával na směnu ve 04:30. Večer probíhal normálně, co konkrétně dělal obžalovaný, to neví, ale myslí si, že v té době v noci moc nespál. Okolo 04:00 hodin ho probudil křik, slyšel, že křičí poškozený, který spal šikmo pod ním. Zrovna v tu dobu vešel do pokoje dozorce, který se poškozeného ptal, co se stalo. Poškozený mu řekl, že ho asi něco polilo vařící vodou a potom křičel a svalil se na zem vedle postele. Poškozený si myslel, že ho asi někdo polil z okna, pod kterým spal. Velitel sáhnul na konvici, která stála volně na stole, a říkal, že je horká. Poškozený měl v té době na sobě pouze krat'asy. Viděl ho, jak se držel různě rukama za obličej. Přes okno kulturky potom viděl, jak dozorcí vedou obžalovaného i s jeho věcmi pryč. Polití vodou neviděl, v době, kdy se incident stal, tak spal. Postel od poškozeného byla mokrá a byla cítit Savem, stejně tak i ta rychlovarná konvice, kterou měli na pokoji, museli ji potom vyvařit octem.
25. Svědek **Jan P.**, umístěný na oddíle A1, ložnici č. 13, uvedl, že dva až tři týdny před předmětnou událostí se ho jednou obžalovaný na kulturní místnosti zeptal, kolik by asi mohl dostat, kdyby vrazil vychovatelův nůžky do krku. Řekl mu, ať se uklidní a ať se jde osprchovat studenou vodou, a že určitě by začínal na takových osmi letech. V té době už pozoroval na obžalovaném výkyvy nálad, kdy dle něj měl maniodeprese. Například přes den byl v dobré náladě a večer skoro před „sebevraždou“. Co ho měnilo, to neví, mohlo to být něco doma nebo i to, že mohl brát drogy. Dle jeho názoru není psychicky zdravý člověk, označil by ho za schizofrenika, kdy jednou se bavil úplně normálně a potom začal mluvit úplně nesmysly. Ještě předtím, než se stala tato událost, tak mu řekl Robin H., který je již propuštěný, že mu obžalovaný přiložil manikurní nůžky ke krku a trochu ho škrábl. Viděl, že tam má malou oděrku. K incidentu uvedl, že předmětnou noc se probudil, protože někdo křičel. V kolik hodin to bylo, to přesně neví, ale domnívá se, že kolem půl třetí. Křik slyšel z koupelny, tak šel s kolegou K. z ložnice se podívat na chodbu co se děje. Viděli poškozeného, jak vrávorá nad umyvadlem a snaží se oplachovat. Všiml si, že je celý červený a to především na obličej i na ruce. Na horní polovině těla nebyl oblečený, měl jen krat'asy. Viděl, že se mu loupe pokožka

na obličej i na temeni hlavy i na ruce. Když chytil poškozeného za ruku, tak mu doslova sjela vrchní část pokožky, srolovala se jako rukáv. Poškozený dostával záchvaty, rozvíjel se u něj šok. Namočili trička do vody a přikládali mu to na popálená místa. Z poškozeného bylo cítit Savo. Poté viděl, jak kolem nich prošel obžalovaný a měl v ruce sbalenou kouli, deku s osobními věcmi a na poškozeného se ani nepodíval. Když nahlédl do pokoje č. 12, viděl, že postel poškozeného je mokrá v oblasti hlavy, a bylo zde cítit Savo nebo něco podobného. Také si všiml si, že mokrá část prostěradla žloutla. Jestli v té době byla na pokoji varná konvice, to přesně nevěděl, ale měl pocit, že ležela na stole.

26. Svědek **Tomáš T.**, který byl taky umístěn na oddíl A1, ložnici č. 12, uvedl, že je prakticky od rána až do večera v práci, takže se o ostatní nezajímá. Obžalovaného moc neznal, měl své kamarády. Poškozeného zná už delší dobu, ještě z venku, je to jeho kamarád. Neví nic o tom, že by poškozený s obžalovaným měli mít nějaké spory. Něco zaslechl o nějaké rakovině, kterou měl prý poškozený obžalovanému dát, ale víc o tom neví. Předmětného večera šel spát okolo 22:00 hodin a na pokoji bylo vše jako normálně. Co se dělo v noci, neví, jelikož je zvyklý si dávat špunty do uší. Ráno před budíkem ho probudil kravál a zjistil, že poškozený křičí. Poškozený vyskočil z postele, držel se za hlavu. V té době nebyl na pokoji obžalovaný. Nejprve si myslel, že asi někdo vyhodil vajíčko a ten spadl přes okno poškozenému za hlavu, protože tam se pořád poškozený držel. Spadl na zem, bylo vidět, že ho to strašně bolí. Velitel dovnitř vešel a ptal se co se děje, že obžalovaný vyletěl z ložnice. Poté sáhl na konvici, která byla položena na stole, nebyla zastrčena ve stojanu. V té době si pomysleli, že poškozený je opařený a šlo cítit nějaké Savo. Pro všechny byla ta situace šok, poškozený ležel poté na chodbě, strašně řval, někdo mu dával obklady. Obžalovaného neviděl vůbec. Když přijela sanitka, tak mu řekli, ať zajde sbalit poškozenému nějaké věci do nemocnice. Poté jak poškozeného odvezli, tak museli uklidit jeho postel, která byla celá mokrá a byla cítit Savem. Celé povlečení i podhlavník musel vyhodit do popelnice, protože to smrdělo od Sava. Obžalovaného od té doby neviděl, ale myslel si, že bral drogy a něco to s ním udělalo. Polití neviděl, všichni v té době spali.
27. Svědek **Stanislav V.** uvedl, že obžalovaného zná, byli kamarádi. Poškozeného zná také. Jaký byl však jejich vzájemný vztah, to neví. Svědek byl tehdy umístěn na ložnici č. 6 a obžalovaný na č. 12. K projednávanému skutku uvedl, že okolo třetí hodiny ráno byl s obžalovaným na kulturní místnosti. V tu dobu šel na toaletu a obžalovaný byl už vzhůru. Řekl mu, že vypadá, jako by nějakou dobu už nespál. Na to mu obžalovaný odpověděl, ať to neřeší a chtěl si s ním dát kafe. Poté zašel obžalovaný k sobě na pokoj pro varnou konvici, kávu a cukr. Když se vrátil ze záchodu, bylo jak jeho kafe, tak obžalovaného zalité. Varná konvice byla obyčejná plastová, snad bílo fialové barvy. Na kulturní místnosti mohli být v tu dobu asi čtyři. Normálně se s obžalovaným bavil, po nějaké době obžalovaný šel k oknu, díval se a něco si pobrukoval. Myslel si, že poslouchá asi nějaké písničky, několikrát také vyšel z kulturky na chodbu a pak se zase vrátil, ale neví, proč to dělal. Dále sdělil, že asi okolo čtyř ráno mu obžalovaný řekl, že už jdou policajti, čímž myslel vězeňskou službu, která chodí na pravidelnou prohlídku. Těsně předtím vzal varnou konvici, odnesl ji někde pryč, někam na chodbu, pak se zase s ní vrátil a postavil ji do stojanu k vaření a zapnul. Proč to udělal, to nevěděl. Spíše mu bylo divné, proč konvici nalívá a dává vařit, když ji bude odnášet, protože se blíží kontrola. Těsně předtím, než z kulturky odešli, tak obžalovaný k němu přišel a řekl mu „Staník, já tu už dlouho nebudu“. Vzal jeho ruku a přiložil si ji na své srdce na triko. Cítil silnou arytmií, jak mu buší srdce. Měl za to, že je v té době asi pod vlivem drog, řekl mu na to, ať se z toho vyspí. Pořád jen opakoval, že už tady nebude. Několik dní před incidentem již pozoroval na obžalovaném změny. Měl divné chování, vedl řeči o tom, že má asi rakovinu a má nádory. Dále uvedl, že když slyšel na kulturce přicházet příslušníky, tak se všichni rozešli na své pokoje. Odcházel i obžalovaný a v ruce držel i tu varnou konvici s horkou vodou. Má dojem, že voda byla uvařena, protože slyšel klapnutí. Viděl, že konvice byla plná vody. Přišel na svůj pokoj, uslyšel, jak se otevírá katra a asi o deset sekund později slyšel poškozeného, kterého poznal po hlase, jak křičí. Poté slyšel dozorce, jak se ptají „kdo vás polel“? Poté slyšel obžalovaného, jak úplně klidně říká „já jsem to byl“. Z pokoje nevycházel, nechtěl vidět, co se stalo. Z doslechu se poté dozvěděl, co se stalo. Když

poškozeného odvezli, tak vyšel na chodbu a šel ke dveřím pokoje č. 12. V těch místech pokoje cítil něco jako Savo, nikde však Savo neviděl. Přímo v pokoji nebyl, neví, jak to tam vypadalo. Obžalovaného od té doby neviděl, ani s ním nemluvil. Pouze od kluků, kteří se s obžalovaným sešli na izolaci, se dozvěděl, že obžalovaný jim měl něco říkat ve smyslu „dal jsem mu tam savičko“. Kdo to říkal si už ale nepamatuje.

28. Svědek **Ondřej M.**, dozorce ve Věznici Xxx, uvedl, že předmětného dne měl noční směnu spolu s Danielem N., kdy podle plánu měli další kontrolu provést kolem 04:00 hodin. Zrovna v okamžiku, kdy s kolegou odemykali a otevírali mříže do oddílu A1, v tu chvíli se ozvalo „něco se stalo“. Případalo mu, jakoby čekal zrovna na to, až půjdou. Tato slova pronesl obžalovaný, který vycházel z ložnice č. 12 a mířil přímo k nim. Když obžalovaný mířil k nim, tak uslyšeli řev – nařikání bolestí z těže ložnice. Rozsvítili a na zemi viděli ležícího a svíjejícího se poškozeného. S kolegou se ho dotázal, co se stalo, a on řekl, že ho někdo polil vařící vodou. Vzpomíná si, že byl politý na levé paži a i na levé části tváře, ještě se z těch míst trochu kouřilo. V předmětném pokoji byl zhruba uprostřed stůl a na něm byla položena varná konvice, která byla horká. V pokoji bylo cítit něco jako čisticí prostředek, jehož zápach by přirovnal k zápachu Sava. Ostatní odsouzení, kteří byli ubytováni na těže ložnici, se v té době teprve probouzeli, když rozsvítili světlo, anebo někteří už byli probuzeni tím, jak poškozený křičel. Poškozený byl schopen ještě ze země vstát a vyšel ven na chodbu, kde si lehnul na deku. Následně mu ostatní odsouzení nosili mokré ručníky až do příjezdu rychlé záchranné služby. V době, kdy čekali na příjezd rychlé záchranné služby, se obžalovaný J. nacházel někde poblíž katru, kde měl kolegovi S. říct, že poškozeného polil horkou vodou. Obžalovaný se poté vrátil na ložnici, kde si sbalil věci a byl odveden na budovu OVKT.
29. Svědek **Daniel N.** uvedl, že předmětného dne měl jakožto dozorce noční službu a asi kolem 04:00 hodin vykonával s kolegou kontrolu ubytovny. V průběhu kontroly vyběhl z jednoho pokoje obžalovaný a říkal něco ve smyslu, že se něco stalo. Běžel směrem k nim. Když vešli do pokoje, byla tam tma a nějaká postava se svíjela na zemi. Když rozsvítili, uviděli na zemi svíjejícího se a křičícího poškozeného. Držel se rukama za obličej. Když na něj promluvil, co se stalo, řekl, že ho někdo asi polil z okna. Na jeho obličejí bylo vidět jak je rudý a okno nad postelí bylo pootevřené, kdy jeho postel se nacházela přímo pod tím oknem. Pohledem na postel viděl, že je opravdu mokrá. V ten moment se začali probouzet ostatní odsouzení z předmětného pokoje. K dotazu, jestli ví, co se stalo, nikdo z nich nic nevěděl. Poškozený tvrdil, že je opařený, proto se rychle zavolala záchranka. Poškozený poté za jejich pomoci a ostatních spoluvězňů vyšel na chodbu, kde ho položili na deku a chladili mokkými ručníky, protože na kůži bylo vidět, že mu už naskakují puchýře. Když stál v pokoji, všiml si, že na stole stojí položená rychlovarná konvice a cítil, že z ní jde teplo. Konvice byla vařící a současně s tímto cítil v pokoji dezinfekci, možná Savo. Obžalovaný mezi tím byl sbalený a odváděl se na oddělení OVKT.
30. Svědek **Rudolf Š.** uvedl, že měl předmětného dne noční směnu a vykonával tehdy funkci inspektora dozorcí služby, tedy velel směně dozorců. Tehdy nad ránem, kdy byla poslední kontrola noční směny, uviděl, že z jednoho pokoje vyšel obžalovaný a říkal, že se něco stalo a odešel na WC. Působil rozrušeným dojmem. Když přišli na pokoj, ze kterého odešel obžalovaný, tak uviděli poškozeného svíjejícího se v bolestech. Zda ležel na posteli nebo na podlaze, si již nepamatuje. Všimli si, že polštář postele i přilehlá stěna byla politá vodou. Tím, jak se poškozený svíjel, tak některý z kolegů sáhl na varnou konvici, která stála na stole, a zjistili, že je horká. Poté šli za obžalovaným, který byl pořád na WC, a vzali ho na chodbu. Pak už jim řekl, že snad měli s poškozeným nějaké spory a tak ho polil horkou vodou, nic víc k tomu neříkal. Poté se spojil s operačním střediskem a žádal přivolání rychlé záchranné služby. Poškozenému poskytli první pomoc v rámci možností, všichni ho chladili studenou vodou. Co se týče poranění poškozeného, tak si všiml, že měl zarudlou část horní poloviny těla, někde na hlavě a asi i na ruce. Dále uvedl, že se s kolegy bavili o tom, že na pokoji bylo cítit něco jako Savo, možná z té konve, ale to si už nevybaví. Odsouzení běžně přístup k čisticím prostředkům neměli, to vydávali jen vychovatelé určitým odsouzeným, jak to ale bylo konkrétně s vydáváním a dávkováním čisticích prostředků, to

neví.

Znalecké posudky a výpovědi znalců

31. Ze znaleckého posudku **MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D.**, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství z č. l. 116 – 127, včetně jeho doplnění z č. l. 128 - 130, který byl k důkazu přečten postupem podle § 211 odstavec 5 trestního řádu, bylo zjištěno, že poškozený utrpěl dne 24. 8. 2019 opaření lokalizované v oblasti obličeje, krku a levé horní končetiny celkového rozsahu 12 % povrchu těla, z toho 7 % povrchu těla bylo postiženo opařeními II. stupně a 5 % povrchu těla pak opařeními I. stupně. Hospitalizován byl na Klinice popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Ostrava od 24. 8. 2019 do 28. 8. 2019. V části přiloženého spisu poškozený opakovaně uvádí, že ve vodě, kterou byl polit, bylo cítit Savo. V záznamu o výjezdu RLP ani v přijímacím protokolu není ošetřujícími lékařkami zápach Sava uveden. Z dostupné lékařské dokumentace je patrné, že si poškozený stěžuje na zhoršený sluch. Dne 4. 9. 2019 bylo provedeno ORL vyšetření s nálezem zánětu pravého zevního zvukovodu a poškozenému byla předepsána antibiotika. Z lékařské kontroly MUDr. K. ze dne 11. 9. 2019 je patrné, že došlo k protržení pravého ušního bubínku. Znalec konstatuje, že nelze kategoricky prokázat přímou souvislost rozvoje zánětu pravého zevního ucha, který byl komplikován následným proděravěním ušního bubínku. Zánětlivé onemocnění může být komplikací opaření obličeje, avšak toto nelze jednoznačně prokázat. K rozvoji zánětu zevního zvukovodu může dojít i bez předchozí traumatizace. Pro úplnost považuje znalec za vhodné uvést, že průměrná doba léčení, která je nutná k zhojení perforace ušního bubínku v praxi nepřekročí 7 dnů. Ze soudně lékařského hlediska jde o zranění středně těžké, tj. průměrná doba léčení bude delší než 7 dnů, avšak nepřekročí 6 týdnů. V tomto konkrétním případě znalec konstatuje, že doba léčení v délce 3 týdnů je dostatečně dlouhá ke zhojení utrpěného poranění. Ze soudně lékařského pohledu nelze utrpěná poranění charakterizovat jako zmrzačení, ztrátu nebo snížení pracovní způsobilosti, poškození důležitého orgánu, zohydění, mučivé útrapy nebo delší dobu trvající poruchu zdraví, při které by byl poškozený podstatně omezen na běžném způsobu života. Co se týče mechanismu vzniku úrazového děje, tj. polití tváře, krku a levé horní končetiny spícího poškozeného vodou o vysoké teplotě, je v souladu se zjištěním lékařů. Ze soudně lékařského hlediska kategoricky nelze doložit přímou souvislost mezi rozvojem zánětu pravého ucha a opařením obličeje ze dne 24. 8. 2019. Doba léčení by však nebyla prodloužena. Za nejzávažnější poranění lze považovat právě opaření obličeje. Co se týče minimální teploty a minimálního množství vody, které může způsobit takový rozsah popálenin, tak zde znalec konstatuje, že se nelze jednoznačně vyjádřit k minimální teplotě a objemu vody, která může způsobit objektivizovaný rozsah a stupeň opaření. Z doložených poranění nelze kategoricky dovodit, zdali na kůži poškozeného působila čistá voda o vysoké teplotě, nebo se jednalo o jinou nepříliš agresivní chemickou látku (např. Savo). Vzhled poranění i jejich léčba by byly obdobné. V obecné rovině se lze vyjádřit, že polití obličeje vodou o vysoké teplotě může vést i k závažnějším poraněním, než tomu bylo v tomto konkrétním případě. Znalec má na mysli především zasažení vodou o vysoké teplotě do oblasti očí či dýchacích otvorů, které může vést k podstatnému omezení funkce smyslového orgánu (zraku), resp. k otoku horních cest dýchacích s případným rozvojem dušení. Rovněž lze připustit, že následkem polití obličeje vodou o vysoké teplotě může být i vznik rozsáhlých plošných jizev, které ze soudně lékařského hlediska mohou být kategorizovány jako zohydění. Účinek působení vody o vysoké teplotě pak závisí především na teplotě vody a délce její expozici na kůži. Celková doba léčení opaření utrpěných dne 24. 8. 2019 byla 3 týdny. K možnosti vzniku trvalých následků se znalec bude moci vyjádřit nejdříve za 12 měsíců po úplném zhojení úrazu.
32. Podle doplňku znaleckého posudku je zasažení očí i dýchacích otvorů horkou vodou mechanismus způsobilý ke vzniku rozsáhlých termických poškození (opaření), které jsou nezdědka provázeny závažnými komplikacemi. V případě zasažení očí by poškozenému reálně hrozilo termické poškození rohovky provázené zhoršením až ztrátou zraku, což by ze soudně lékařského hlediska mohlo naplňovat kritéria ztráty či omezení funkce smyslového orgánu poškozeného. Zasažení

dýchacích otvorů, především dutiny ústní, horkou vodou, by mohlo vést k rozvoji otoku horních cest dýchacích, který může být i takového rozsahu, že významně zužuje, až zcela uzavírá průsvit dýchacích cest. Toto by ve svých důsledcích vedlo ke vzniku dušnosti až život ohrožujícího dušení. Jinými slovy řečeno je uvedený mechanismus způsobilý k rozvoji komplikací termických změn, které by v krajním případě naplňovala taxativa zhoršení funkce až ztráty smyslového orgánu, resp. delší dobu trvající poruchu zdraví. Rozhodnými faktory ovlivňující rozsah poranění i následných komplikací jsou teplota i množství vody působící na povrch těla, stejně jako doba její expozice na kůži případně sliznicích. Teplota, objem působící vody ani doba její expozice na kůži poškozeného však v tomto konkrétním případě nejsou známy, a proto by byla bližší vyjádření k případnému rozsahu možných poranění ze strany znalce obecná úvaha až spekulace.

33. Soud v hlavním líčení vyslechl **MUDr. Svatopluka Sedláčka**, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a **PhDr. Petra Vavříka**, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, kteří vypracovali znalecký posudek k posouzení duševního stavu obžalovaného. Z výpisu ze seznamu znalců z č. l. 536 bylo soudem sice zjištěno, že MUDr. Svatopluk Sedláček má pozastavenou znaleckou činnost, čímž však podle § 13 odstavec 4 věty druhé zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, není dotčena povinnost znalce mj. doplnit nebo vysvětlit již podaný znalecký posudek, pokud to není v rozporu s důvodem pozastavení činnosti. Z vyjádření znalce u hlavního líčení bylo potvrzeno, že důvod, pro který má pozastavenou činnost, není v rozporu s tím, aby byl vyslechnut k již vypracovanému znaleckému posudku.
34. Ze znaleckého posudku **MUDr. Svatopluka Sedláčka** (v písemné formě č. l. 145 – 171) bylo zjištěno, že obžalovaný v současné době ani v době předmětného jednání netrpěl závažnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, psychózou nebo jinou duševní poruchou spojenou s psychopatologickou dezintegrací osobnosti. Psychopatologický nález umožňuje diagnostický závěr, planý i pro dobu předmětné události. Porucha osobnosti je smíšená, jsou zde rysy emoční labilita a paranoidní rysy. Je zde přítomna i hypochondrická porucha. U obžalovaného byl zjištěn abúzus metamfetaminu, vč. nitrožilní aplikace a kannabinoidů, kouření marihuany, ve věznicí recidiva. Jednání obžalovaného neplynulo z duševní choroby, nebylo patických, chorobných motivací. Obžalovaný v době předmětného jednání mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat. Rozpoznávací a ovládací schopnosti byly v inkriminované době zachovány. U obžalovaného nebyly zjištěny příznaky pro intoxikační psychotickou poruchu (přímý vliv drogy při akutní intoxikaci, přítomnosti látky v organismu) nebo toxické psychózy (psychotická porucha navozená, indukovaná, drogou, kdy psychotické příznaky, nejčastěji paranoidně-halucinatorní příznaky jsou přítomny po vyloučení drogy z organismu a přetrvávající obvykle cca 3 měsíce). V době skutku nebylo jeho jednání ovlivněné ve forenzně zřetelné míře požitými drogami a nebyl těžké duševní poruchy indukované, navozené případným chronickým užíváním drogy. Orientuje se v sociálu a v dané věci je schopen akceptovat sociální imperativy. Chápe smysl a význam trestního řízení, je schopen chápat smysl trestu a je schopen se náležitě hájit. Je procesně způsobilý, netrpí duševní chorobou, není psychopatologické dezintegrace osobnosti. V současné době není z psychiatrického hlediska nebezpečný pro společnost. Ve vztahu k drogám byla recidiva zneužívání drog u osobnosti nevyvážené, neharmonické a se sklonem k zneužívání drog. Obžalovaným udávaná ztráta či výpadek paměti je z psychiatrického hlediska vědomá manipulace s tímto faktem, psychologicky pochopitelná, jde o vědomé jednání, nejde o vytěsnění do podvědomí apod. Z psychiatrického hlediska je schopen resocializace při vědomí její obtížnosti danou poruchou osobnosti.
35. K látkám, které měl obžalovaný užít, znalec uvedl, že tramadol je analgetikum, lék, který působí proti bolesti, snižuje vnímání bolesti a v přiměřených dávkách nevyvolává sám o sobě závažné duševní poruchy. V nadměrné dávce jako opioid může vyvolávat útlum ve smyslu ospalosti, až postupně narůstání poruchy vědomí a ztrátu vědomí, kdy působí i útlum dechového centra a způsobuje špatné dýchání, při velkých dávkách ztrátu vědomí. Není to ale látka, která by

z psychiatrického hlediska vyvolávala narušení psychických funkcí. Oproti tomu metamfetamin může za určitých okolností způsobovat tzv. intoxikační psychotické stavy, to znamená krátce po požití tzv. stíhy, nebo může vyvolávat při dlouhodobém užívání nebo zneužívání tzv. toxickou psychózu, která se projevuje i několik týdnů po vyplavení z organismu. V projednávané věci u obžalovaného toxická psychóza však nebyla zjištěna.

36. Znalec v písemném posudku uvedl, že vzhledem k závěrům předchozích expertiz shledává obžalovaného potenciálně nebezpečného pro společnost a namísto je povinné psychiatrické léčení ústavní formou, jak bylo doporučeno v expertize ve věci pokusu vraždy z roku 2012.
37. V průběhu svého výslechu u hlavního líčení upřesnil, jaké skutečnosti ho vedly k tomuto závěru. Zdůraznil, že v jiné trestní věci obžalovanému původně nařízené psychiatrické léčení v ústavní formě bylo po posouzení znalců soudem změněno na ambulantní formu, když znalci v uvedené věci usoudili, že není už nutné ústavní léčení, přičemž vycházeli z předpokladu abstinence v průběhu výkonu trestu. Tento závěr však neodpovídá podle znalce skutečnosti, protože obžalovanému byl v nyní projednávané věci detekován v moči metamfetamin a tramadol a když v průběhu výkonu trestu zneužíval i marihuanu – tetrahydrokanabinoidy. Vzhledem k těmto zjištěním znalec dospěl k závěru, že je vhodné se vrátit k původnímu medicínsko-léčebnému opatření ve formě ústavní léčby. Dále dodal, že kdyby se obžalovaný nedopustil předchozí trestné činnosti, pak by o léčbě v nyní projednávané věci velice obtížně uvažoval. Z hlediska celkového vývoje má ale za to, že léčba je namísto, nicméně ji v nyní projednávané věci nenavrhuje, když je už v jiné věci uložena.
38. Ze znaleckého posudku **PhDr. Petra Vavříka** (v písemné formě č. l. 172 – 196) bylo zjištěno, že intelekt obžalovaného VIQ 92 odpovídá dolní části průměru v rámci normy. Profil jeho intelektu je lehce nevyrovnaný, méně kultivovaný edukačními vlivy. Je dobrá praktická orientovanost v realitě, neporušené vyjadřovací schopnosti. Myšlení je v základech logiky pevné, v obsahové dimenzi méně kultivované, snáze se zde infiltruje emoční faktor. Nelze potvrdit defekty v oblasti paměti a pozornosti ani senzomotoriky, v kvalitativním pohledu není známek neurokognitivního deficitu. V psychologickém pohledu se jedná o osobnost s výrazně disharmonickou skladbou rysů vytvářející obraz nevyrovnanosti a svérázu. Jeho prožitková dynamika je nevyrovnaná, nestabilní, s prvky impulzivity, je snížena frustrační tolerance s dispozicí k dráždivým odezvám na frustrační situace, jsou znaky zhoršené kontroly emočně prožitkového dění, uplatňuje se zde jistá přepjatost, razance s možnými akcenty teatrality a s inklinací k úkorným interpretacím a k dráždivě zlobné modalitě. Jeho sebehodnocení je rovněž nevyrovnané, zahrnuje shovívavost a bagatelizující tendence k vlastním chybám a nedostatkům, je disponován k sebevědomé prezentaci, k spíše potlačované nadřazenosti a kritičnosti s nevelkou ochotou k sebereflexi. Jsou známky zvýšené citlivosti k frustracím vlastního sebehodnocení, též křehkost sebeprožívání v tělesné rovině je zvýšená připravenost k hypochondrickému vnímání vlastního těla a k somatizaci problémových témat ze vztahové a prožitkové roviny. V jeho postojích lze identifikovat dílčí znaky sociální obratnosti a pragmatismu, elementární smysl pro konvence a zainteresovanost na dojmu, jakým působí na okolí, přitom však jistou svéhlavost, tendenci k problémové originalitě, malou otevřenost novým vlivům. Je menší organizovanost adaptačních procesů, především ve vazbě na jeho impulzivitě, kombinující se se značnou vnitřní nedisciplinovaností a rysem egocentrismu. V jeho rozhodovacích procesech je nedostatek sebekázně a stability, je zde zvýšená infiltrace afektivního faktoru. Jeho vztahy k lidem jsou formovány v souhrě jisté nekomplikované sociální bystrosti, protřelosti, schopnosti orientovat se v sociálním dění — a značného individualismu a emoční nepřizpůsobivosti. Je schopnost jisté vztahové blízkosti a kooperativně založených interakcí, jež je snadno antagonizována egoismem a zvýšenou připraveností k nedůvěře, k nepřiléhavým, úzkostně dráždivým, vztahovačným a nevraživým odezvám na problémy ve vztazích. Hodnotový systém obžalovaného zahrnuje konfiguraci některých konvenčních cílů v oblasti hodnot sociálních a seberealizačních, je však poznamenán egoismem a nestabilitou a deficitem sociálního citění. V preferenčních pozicích jeho hodnotového systému jsou egocentricky formované hodnoty vztahů,

sebe prezentace a sebeuplatnění, na významné pozici figurují nezdrženlivě dosahované hodnoty hédonického typu, syčené potřebou vzruchu a smyslového syčení, je celkově dosti úzký okruh zájmů. V hédonickém sektoru hodnotové hierarchie je akcentována pozice psychoaktivních efektů návykových látek jako zdroje smyslově zážitkového syčení – jsou známky dlouhodobé integrace návykových látek do životního stylu a adaptačních schémat s účastí intoxikačních vlivů jako faktoru způsobitelného situačně zvýrazňovat problémové rysy dané osobnosti a jeho primárně nevyrovnané způsoby chování. Předmětné jednání obžalovaného, pokud se ho ten dopustil tak, jak je mu kladeno za vinu, je psychologicky vysvětlitelné na pozadí jeho negativně iracionálně nastaveného vztahu k poškozenému. Z dostupných údajů je patrné, že osoba poškozeného hrála významnou roli v myšlenkách a prožitcích obžalovaného v předcházejícím období. V jeho subjektivním pohledu měl poškozený zařadit dopravu škodlivé látky do věznice a tato látka pak měla být vpravena do jeho těla jako součást tetovacího barviva. Tato subjektivně silně afektivně syčená hypotéza obžalovaného je v jeho prožívání propojena s pocity dlouhodobého diskomfortu a psychosomatických potíží, které si vysvětluje právě takto chápanou otravou. V samotném jednání obžalovaného lze v psychologickém pohledu zaznamenat prvky elementární psychologické srozumitelnosti – útok na osobu v subjektivním pohledu ohroživší jeho osobní zájmy – ale také nepřiměřenost a nebezpečnost ohrožující život oběti. Přitom vlastní psychologické schéma nynějšího skutku nezahrnuje moment bezprostřední reakce či snahy odvrátit domnělé ohrožení, ale odehrává se v kontextu dlouhodobé frustrace s přesvědčením o úkladu vůči vlastní osobě v minulosti. Při znaleckém vyšetření obžalovaný popsal první subjektivní příznaky „otravy“ v létě roku 2018 a formování jeho výkladového schématu, připisujícího významnou negativní roli poškozenému, zřejmě probíhalo v rádech nejméně týdnů, spíše měsíců a v psychologické rovině naplňuje obraz jednání odvetného. Na kvalitě daného jednání se mohl podílet též fakt ovlivnění psychoaktivní látkou – k dispozici je údaj o přítomnosti psychoaktivních látek v jeho krvi v době činu. Sám obžalovaný při znaleckém vyšetření uvedl, že v kritické době byl pod vlivem pervitinu. Problematika motivace je dotčena také faktem ovlivnění obžalovaného návykovou látkou v kritické době, k čemuž se vyjadřuje ve svém samostatném posudku znalec psychiatr. U obžalovaného lze potvrdit známky zvýšené agresivity, nikoli však extrémní ve smyslu nápadného rysu chování či libosti z násilí. Ve vazbě na jeho osobnostní nevyrovnanost a nestabilitu emočních dějů je u něj zvýšena pravděpodobnost konfliktního chování a agresivních prvků v chování zejména v kontextu úporných prožitků v emočně vypjatých situacích, ve frustračních prožitcích při prožitkovém diskomfortu v osobních vztazích – zejména pak za situační odbrzděnosti vlivem pozitivního alkoholu či jiné stimulující psychoaktivní látky. S touto skutečností koresponduje fakt, že se měl již podruhé v životě dopustit závažného, život ohrožujícího agresivního jednání vůči druhé osobě. Obraz nyní vytýkaného jednání obžalovaného tak do jisté míry naplňuje schéma obdobné s předchozím skutkem – je zde nepřiměřeně zpracovaný, silně emotivně syčený postoj k objektu útoku (v minulosti s emulačním, nyní s úporným obsahem) razantní, nepřiměřený fyzický útok na oběť a ovlivnění návykovou látkou v kritické době. Tato konfigurace okolností je z nemalé míry syčena výraznou osobnostní nevyvážeností obžalovaného s obrazem snížené integrity, impulzivity a nezdrženlivosti, se sklonem přepjatě a úporně interpretovat problémové situace ve svém životě. Pokud jde o osobnostní předpoklady resocializace, lze u obžalovaného konstatovat spíše nepříznivou resocializační prognózu. U osobnosti obžalovaného s její výraznou strukturální nevyvážeností a dynamickou nestabilitou, sníženou efektivitou sebereflexe, s deficitem osobnostní integrity je pravděpodobnost resocializace snížena. Vzhledem k neporušenému intelektu a dílčím zónám sociálních dovedností však u něj resocializační efekty, za předpokladu ochoty ke změně, nelze ještě vyloučit.

- výpalcích paměti obžalovaného ve vztahu k projednávanému skutku znalec uvedl, že oblast paměťových výpalců při závažných problémových jednáních je málo dostupná exaktnímu zkoumání, proto je nutno se pohybovat v mezích pravděpodobnosti, přičemž údaje o osobnosti obžalovaného, míře patologie, či absenci patologie vede znalce k pravděpodobnostnímu závěru, že se jedná o psychologickou obranu a o skrytí vzpomínky. Znalec se přiklonil k závěru, že se jedná o vědomou, nikoliv nevědomou obrannou strategii.

Listinné důkazy

39. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 6. 9. 2019 včetně fotografické dokumentace a půdorysu z č. l. 91 – 99 byly zjištěny prostorové dispozice na oddělení A1 Věznice Xxx a ložnice č. 12. Z protokolu bylo dále zjištěno, že na chodbě přístupné z ostatních ložnic se nachází mj. kulturní místnost. V ložnici č. 12 se nacházejí dvě patrové a dvě jednopatrové postele, jedna z nich vlevo od okna. Na stole se nacházela rychlovarná konvice zn. Orava, vyrobená z plastu bílé barvy s částmi v růžové barvě, o objemu 1,2 litrů.
40. Z lékařské zprávy z č. l. 101 – 102, vypracované 17. 9. 2019 MUDr. Milanem K., lékařem zdravotnického střediska Věznice Xxx, vyplývá, že poškozený utrpěl popáleniny v oblasti obličeje, krku, hrudi a levé horní končetiny celkového rozsahu 12 %, kdy popisovaný mechanismus úrazu odpovídá zjištěnému poranění. Lékař bodově ohodnotil bolestné, a to popáleninu I. stupně na 5 % povrchu těla na 50 bodů, popáleninu II. stupně na 7 % povrchu těla na 100 bodů, celkem na 150 bodů.
41. V lékařské zprávě z č. l. 309 – 310, vyhotovené Fakultní nemocnicí Ostrava, Popáleninovou ambulancí, jsou popsány úrazové změny v oblasti obličeje, levé paži a předloktí poškozeného s hospitalizací v tamním zdravotnickém zařízení od 24. 8. – 28. 8. 2019.
42. Z lékařské zprávy z č. l. 311, vyhotovené 4. 9. 2019 MUDr. Jiřím K. a MUDr. Radimem K. bylo zjištěno, že si poškozený stěžoval na zhoršení sluchu a asi týden trvající sekreci z levého ucha.
43. Z lékařské zprávy z č. l. 313 – 314, vyhotovené Fakultní nemocnicí Ostrava, bylo zjištěno, že poškozený byl z Kliniky popáleninové medicíny propuštěn dne 28. 8. 2019. Během hospitalizace byla zvolena konzervativní léčba pravidelnými převazy s aplikací antibakteriálních prostředků, plochy povrchového charakteru se rychle hojily. Po příjmu bylo provedeno ORL vyšetření nosu se zcela klidným rinoskopickým a enorálním nálezem. Dále bylo provedeno oční vyšetření, rohovky byly bez poškození, doporučena byla ophthalmologická lokální léčba.
44. Z odborného vyjádření z č. l. 104, vyhotoveného MUDr. Bc. Luciou I. R., Ph.D., bylo zjištěno, že popáleniny poškozeného jsou ze soudně lékařského hlediska středně těžký zraněním s průměrnou dobou léčení delší než 7 dnů, avšak ne delší 6 týdnů.
45. Na fotografiích z č. l. 296 – 298 je zachyceno poranění poškozeného v průběhu jeho hospitalizace ve Fakultní nemocnici Ostrava.
46. Na fotografii z č. l. 300 je zachycena postel poškozeného včetně podhlavníku a tenké pokrývky, od horní poloviny s viditelnými stopami polití tekutinou. Fotografie byla pořízena službu konajícím inspektorem strážní služby krátce po projednáváním skutku dne 24. 8. 2019 v 4:30 hod (záznam č. l. 299).
47. Z protokolu o provedení orientačního toxikologického vyšetření moči z č. l. 317 vyplynulo, že dne 24. 8. 2019 v 7:05 hod. byla odebrána obžalovanému moč s orientačním pozitivním nálezem na metafetamin a tramadol. Tyto látky nebyly lékařem ordinovány. Vzorek moči byl odeslán do Fakultní nemocnice Ostrava, Ústavu soudního lékařství.
48. Z výsledkové zprávy k toxikologickému vyšetření Fakultní nemocnice Ostrava, Ústavu soudního lékařství ze dne 2. 9. 2019 z č. l. 316 vyplývá, že ve vzorku moči byl prokázán metamfetamin a amfetamin.
49. Ze stanoviska vychovatele Věznice Xxx z č. l. 324 bylo zjištěno, že odsouzení mají přístup

k běžným čisticím prostředkům prostřednictvím vychovatele. Mezi prostředky k dezinfekci na bázi chlóru se nepoužívá Savo, které nemají k dispozici, ale jeho náhražka Satur Badex a dále Satur Deson Uni. Všechny čisticí prostředky jsou uloženy v kanceláři vychovatele a odsouzeným se dodávají již v naředené formě. Obžalovaný neměl v měsíci srpnu 2019 přístup k těmto prostředkům. V červenci 2019 obžalovaný prováděl úklid s naředeným Badexem.

50. Z informací k dezinfekčnímu prostředku Satur Badex a Satur Deson Uni z č. l. 325 – 342 vyplývá, že oba tyto prostředky dráždí kůži, způsobují vážné podráždění očí, obsahují chlornan sodný, Satur Badex zapáchá charakteristicky po chlóru.
51. Ze zprávy Věznice Xxx z č. l. 344 bylo zjištěno, že povlečení, deka a podhlavník poškozeného byly vyhozeny do popelnice z důvodu údajného zápachu po Savu nebo něčím podobným, matrace byly omyty a uloženy ve skladu. Jejich stav před omytím nebyl zadokumentován.
52. Z denního rozkazu a výpisu dozorčích směn Věznice Xxx z č. l. 345 – 354 bylo zjištěno, že v době činu vykonávali na oddíle A službu prap. Š. jako inspektor a dále prap. S., prap. N. a nstržm. M. Projednávaný skutek byl zachycen v záznamu o průběhu služby.
53. Podle zprávy Vězeňské služby ČR, Věznice Xxx ze dne 15. 11. 2019 z č. l. 380 – 386 nemá obžalovaný v osobní kartě žádný záznam o tom, že by žádal Věznici Xxx o vyšetření z důvodu špatného psychického stavu. Psychologové s obžalovaným provedli v průběhu výkonu trestu ve Věznici Xxx pohovory, které se zpravidla týkaly odmítnutí odevzdání moči obžalovaným, odmítnutí testu na OPL.
54. Z hodnocení obžalovaného z Věznice Xxx a Věznice Xxx z č. l. 388 – 393 a z výpisu z centrální evidence vězňených osob z č. l. 495 a č. l. 539 bylo zjištěno, že obžalovaný je umístěn ve věznici nepřetržitě od 1. 4. 2012 (omezení na osobní svobodě od 30. 3. 2012 – č. l. 539), do konce roku 2019 byl 21x kázeňsky odměněn a 1x kázeňsky potrestán důtkou. Z hodnocení Věznice Xxx, kde byl přemístěn dne 3. 9. 2019, vyplývá, že byl opakovaně kázeňsky trestán za závažný kázeňský přestupek (zneužití omamných a psychotropních látek) a za to, že v den jednání soudu z 13. 7. 2020 ohledně přerazení do věznice se zvýšenou ostrahou se úmyslně sebepoškodil a znemožnil tak soudní jednání.
55. Vzhledem k obsahu zprávy Věznice Xxx si soud vyžádal rozhodnutí o uložených kázeňských trestech za zneužití omamných a psychotropních látek obžalovaným v průběhu výkonu trestu (přehled z č. l. 392).
56. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu z č. l. 547 - 549 bylo zjištěno, že obžalovanému byl uložen kázeňský trest ve dvou případech. Prvý případ se vztahuje ke dni, kdy došlo k nyní projednávanému skutku. Obžalovaný byl za pozitivní nález metamfetaminu a tramadolu v moči odebrané dne 24. 8. 2019 potrestán k nepodmíněnému celodennímu umístění do uzavřeného oddílu na dobu 15 dnů, protože porušil povinnosti vyplývající z výkonu trestu odnětí svobody tím, že přes zákaz konzumoval návykové látky. V druhém případě byl opětovně potrestán za porušení zákazu konzumace návykových látek v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, když ve vzorku moči, který mu byl odebrán dne 10. 3. 2020 ve Věznici Xxx, byly zjištěny opiáty, cannabionoidy a amfetaminové deriváty.
57. Soud dále provedl k důkazu spis Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, sp. zn. 61 T 20/2012. Z tohoto spisu byly již v přípravném řízení vyžádány listiny, kterou jsou v nyní projednávané věci založeny na č. l. 399 – 491. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že obžalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 20. 9. 2012, č. j. 61 T 20/2012-295 (též č. l. 399 – 411), ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2012, č. j. 2 To 123/2012-336 (též č. l. 412 – 430), odsouzen za zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku, ve stádiu

pokusy podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 10 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, který v současné době vykonává. Toho trestného činu se dopustil tím, že, ve zkratce vyjádřeno, dne 30. 3. 2012 v podnapilém stavu a pod vlivem drog v obci Slušovice úmyslně bodnul poškozeného šroubovákem do levé spánkové kosti s takovou razancí, že zůstal zaražen v hlavě, čímž mu způsobil poranění ve skutkové větě podrobněji popsané, kterému poškozený jen shodou náhod a šťastných okolností nepodleh. Obžalovanému bylo dále podle § 99 odstavec 2 písmeno a), písmeno b), odstavec 4 trestního zákoníku uloženo ústavní ochranné psychiatrické léčení. V uvedené věci byly vypracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (MUDr. Petr Nedoma) a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychiatrie (Mgr. Michal Pernička, Ph.D.) vč. doplnění (též č. l. 431 – 491). V předmětné věci byl u obžalovaného zjištěn abúzus alkoholu, nezdrženlivý konzum a dále škodlivé užívání alkoholu a drog. První psychiatrická intervence byla ambulantní formou ve dvaadvaceti letech v březnu 2012, kdy byl popsán abúzus metamfetaminu a kannabinoidů s rozvojem toxické psychózy – paranoidně-halucinatorní duševní poruchy rozvinuté při abúsu drog (metamfetamin a kannabinoidy THC), přetrvávající i po odeznění akutní intoxikace drogami, která odezněla řádově v měsících v průběhu vazby. V době tehdejšího skutku trpěl toxickou psychózou a dále akutní alkoholovou a drogovou intoxikací. Rozpoznávací schopnosti byly tehdy pod vlivem návykových látek sníženy nepodstatně, ovládací schopnosti byly vymizelé vlivem intoxikace psychoaktivními látkami a impulsivitou při toxické psychóze. Výkon uloženého ochranného léčení byl nařízen po výkonu trestu odnětí svobody. Z obsahu předmětného spisu dále vyplývá, že obžalovaný opakovaně podával žádosti o upuštění od výkonu ochranného léčení, případně o změně formy z ústavní na ambulantní. Usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 8. 4. 2019 č. j. 61 T 20/2012 – 654 (též č. l. 499 an.), bylo rozhodnuto o změně ochranného psychiatrického léčení z formy ústavní na ambulantní. Podkladem pro citované rozhodnutí byl znalecký posudek z 1. 2. 2019 (též č. l. 473 an.), podle kterého tehdejší stav obžalovaného nejevil znaky závažného duševního onemocnění, byl u něj shledán kritický náhled na užívání omamných a psychotropních látek a připravenost abstinovat. Znalci se proto jako dostačující terapeutické opatření jevil výkon ochranného psychiatrického léčení v ambulantní formě, když abúzus metamfetaminu, kannabinoidů a rozvoj toxické psychózy odezněly při abstinenci od drog během výkonu trestu.

Hodnocení důkazů a skutkový závěr

58. Soud má za to, že pro ustálení skutkových zjištění v rámci posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného Jakuba J. byly provedeny všechny nutné a dostupné důkazy a že nebyl pominut žádný důkaz, který by mohl mít podstatný vliv na učiněná skutková zjištění. Výše uvedené důkazy soud hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 trestního řádu a vzal za prokázaný skutkový stav a vinu obžalovaného tak, jak je popsáno ve výroku tohoto rozsudku shora.
59. Ze stručného vyjádření obžalovaného k vytýkanému jednání vyplývá, že si na skutek nepamatuje. Současně nevěří, že by se tohoto jednání vůči poškozenému Tomáši B., ke kterému měl podle svých slov kladný vztah, mohl dopustit.
60. Provedené důkazy však jednoznačně a bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokazují, že to byl právě obžalovaný, kdo polil spícího poškozeného horkou vodou, současně bylo vyloučeno, že by pachatelem mohla být jiná osoba.
61. Jak poškozený, tak obžalovaný vykonávali trest odnětí svobody ve Věznici Xxx. Z výpovědi poškozeného a v podstatě i ze stručného vyjádření obžalovaného vyplynulo, že až do projednávaného činu mezi nimi nedošlo k žádnému závažnému at' fyzickému, či verbálnímu sporu. Jejich vzájemný vztah do té doby oba označili v podstatě za dobrý. Oba byli dokonce umístěni ve

stejně místnosti, a to na oddíle A1, ložnici č. 12. V této ložnici byli dále v projednávané době umístěni ještě Josef K., Tomáš T., Dominik P. a Štefan P. Poškozený ani další svědci umístěni ve stejné ložnici ve svých výpovědích neuvedli, že by v krátké době před projednávaným skutkem mezi obžalovaným a poškozeným došlo k jakémukoliv konfliktu. Jedinou slovní potyčkou, o které vypovídal poškozený a kterou obžalovaný popírá, bylo obvinění pronesené obžalovaným vůči poškozenému, že mu zprostředkovaně vnesl do těla domnělé onemocnění rakovinou. Z výpovědi poškozeného bylo zjištěno, že obžalovanému toto obvinění vyvrátil a věc považoval za vyřešenou. Soud nemá pochybnosti, že poškozený o obvinění obžalovaným vypovídal pravdu, když i z výpovědi svědka Roberta K. vyplynulo, že obžalovaný ze stejného důvodu obviňoval i další osoby, včetně tohoto svědka.

62. Z výpovědi poškozeného vyplynulo, že večer před projednávaným skutkem šel brzo spát, ostatně jako obvykle. Spal hlubokým a klidným spánkem, jak bylo do té doby jeho zvykem, a to až do okamžiku, kdy ucítil polítní tekutinou v oblasti hlavy, krku a levé ruky. Nejprve se tak polekal, až spadl na zem, poté začal tak hlasitě křičet, že tím probudil nejen ostatní spoluvězně, kteří s ním obývali ložnici č. 12, tedy minimálně Josefa K., Tomáše T. a Dominika P., což všichni tři ve svých svědeckých výpovědích shodně potvrdili, ale i další odsouzené ze stejného patra, jak vyplynulo z výpovědi svědků Romana H., Roberta K., Stanislava V. a Jana P. Je proto pochopitelné, že za daného stavu věcí, navíc za situace, kdy v ložnici v době skutku nebyl zapnutý žádný zdroj světla, poškozený nezaregistroval žádnou osobu ani žádný pohyb, protože ani nestačil věnovat pozornost svému okolí. Dokonce zprvu nabyl dojmu, že mohl být polítný přes otevřené okno, pod kterým ležel.
63. I když poškozený nedovedl označit osobu, která ho polila, o tom, že to byl právě obžalovaný, soud nemá nejmenší pochybnosti. Z výpovědi svědka Stanislava V. lze totiž zrekonstruovat průběh události a zejména chování obžalovaného krátce před spácháním skutku. Z výpovědi svědků Ondřeje M., Petra N. a Rudolfa Š., příslušníků Vězeňské služby České republiky, Věznice Xxx a ze záznamu o průběhu služby bylo zjištěno, že k projednávanému skutku došlo kolem 4:00 hod. dne 24. 8. 2019 (č. l. 349), a to právě v době, kdy tito příslušníci vykonávali na oddíle A1 věznice pravidelnou plánovanou kontrolu (č. l. 351). Z výpovědi svědka Stanislava V. bylo zjištěno, že se kolem 3:00 hod. uvedeného dne setkal s obžalovaným v kulturní místnosti, kde jim obžalovaný připravil kávu. K přípravě použil varnou plastovou konvici bílo fialové barvy, pro kterou šel do svého pokoje, tedy do ložnice č. 12. Popis varné konvice podaný svědkem se shoduje co do materiálu a barevnosti s konvicí, která byla následně popsána v protokole o ohledání místa činu a zachycena na pořízené fotodokumentaci č. 5 - 8 (č. l. 92, 97, 98). Poté, co mu obžalovaný kolem 4:00 hod. řekl, že už jdou na kontrolu dozorcí, oba se odebrali do svých ložnic, svědek do ložnice č. 6, obžalovaný do ložnice č. 12. Z výpovědi svědka bylo dále prokázáno, že obžalovaný při odchodu držel v ruce předmětnou varnou konvici, která byla zaplněna horkou vodou, kterou krátce před odchodem obžalovaný přivedl k varu, což svědek mj. dovozuje z toho, že slyšel klapnutí vypínače. Soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi tohoto svědka, zejména když jeho výpověď zcela koresponduje s dalšími důkazy, zejména výpověďmi příslušníků Vězeňské služby České republiky. Současně soud nemá pochybnost, že obžalovaný vodu cíleně uvařil za účelem polítní poškozeného. K uvaření vody totiž už ani neměl jiný důvod. Již předtím si totiž připravil kávu, kterou se svědkem V. vypil, přesto vodu znovu přivedl k varu, i když věděl, že bude muset kulturní místnost brzy opustit, protože se blížil čas pravidelné kontroly. Dokonce, jak vyplývá z výpovědi svědka V., dozorce provádějící kontrolu netrpělivě vyhlížel, když před jejich příchodem opakovaně bezdůvodně vycházel na chodbu. Již v té době svědkovi V., který neměl ani ponětí o úmyslu obžalovaného, připadalo toto chování podivné.
64. A právě v době, kdy se blížili k oddílu A1 příslušníci Vězeňské služby České republiky, obžalovaný s konvicí plnou horké vody odcházel do své ložnice. Ve stejný okamžik odcházel do své ložnice i svědek Stanislav V., který poté, co do ní vešel, uslyšel otevření „katru“, tedy mříží do oddílu A1, a asi deset vteřin křik poškozeného, kterého poznal podle hlasu. Z výpovědi svědka Ondřeje M. bylo

prokázáno, že ve stejný okamžik, kdy s kolegy odemykali a otevírali mříže, se ozvalo něco z ložnice č. 12, ze které současně vyšel obžalovaný Jakub J., který mířil přímo k nim a pronesl slova „něco se stalo“. V podstatných bodech o tomto chování obžalovaného vypovídají shodně i další přítomní příslušníci Vězeňské služby České republiky, svědkové Daniel N. a Rudolf Š. Z výpovědi posledně jmenovaného, Rudolfa Š., bylo dále zjištěno, že mu obžalovaný sdělil, že měl neshody s poškozeným a tak ho polil horkou vodou. Byť si tento slovní projev obžalovaného pro odstup času svědek Ondřej M. již nepamatoval a svědek Daniel N. tento přednes neslyšel již proto, že nehlídal obžalovaného, ale šel rovnou do ložnice č. 12, nezůstala přesto výpověď svědka Š. osamocená. Stanislav V. totiž slyšel, co obžalovaný říkal, konkrétně slyšel, jak na dotaz jednoho z dozorců, kdo polil poškozeného, obžalovaný úplně klidně pronesl „já jsem to byl“.

65. Současně bylo vyloučeno, že by pachatelem mohla být jiná osoba, zejména některý z dalších odsouzených umístěných ve stejné ložnici. Svědkové Josef K., Tomáš T. a Dominik P. shodně uvedli, že v té době spali a probudil je až křik poškozeného. Proto taky neviděli na místě obžalovaného, který mezitím vyšel na chodbu a již směřoval směrem k dozorcům. Jejich výpověď je podporována výpověďmi Ondřeje M. a Daniela N., kteří když vstoupili do předmětné ložnice a rozsvítili světlo, viděli zbylé odsouzené, jak se teprve probouzeli. Současně viděli na zemi ležícího a svíjejícího se poškozeného.
66. Dále bylo prokázáno, že k polití poškozeného byla použita právě horká voda, kterou si za tímto účelem do ložnice donesl obžalovaný. Ondřej M., Daniel N. i Rudolf Š. popsali, že viděli nejen politého poškozeného, ale i postel, na které spával. Závěr, že byl polit horkou vodou, vyplývá nejen ze způsobených opaření a výpovědi poškozeného, ale také zejména z výpovědi Ondřeje M., který popsal, jak se z míst, na které byl poškozený polit, trochu kouřilo. Tento svědek jakož i Daniel N. sáhli na konvici, která v té době byla na stole, přičemž dotykem zjistili, že je ještě horká, slovy svědka N. vařící. Polití tváře, krku a levé horní končetiny spícího poškozeného právě vodou o vysoké teplotě současně koresponduje se znaleckým posudkem MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., ze kterého vyplývá, že tento mechanismus je v souladu s objektivizovaným poraněním.
67. Svědkové Josef K., Robert K., Dominik P., Jan P., jakož i Ondřej M., Petr N. a Rudolf Š. se vyjádřili ke stavu poškozeného po polití, k jeho ošetřování a k chování obžalovaného. Z jejich v podstatných bodech souladných výpovědí bylo zjištěno, že poškozený jevil bezprostředně po skutku známky opaření, neboť na něm pozorovali napuchlou a červenou část tváře a ruky. Poškozený byl v ložnici ještě schopen vstát a odejít do umývárny, kde se snažil popáleniny ochladit, a kde se před svědkem Janem P. sesunul na zem. Tento svědek se s dalším odsouzeným snažil následně poškozenému poskytnout pomoc, na tělo mu přikládali trika namočená ve studené vodě, a to až do doby, než byl poškozený odvezen rychlou záchrannou službou do Fakultní nemocnice v Ostravě. Obžalovaný byl v mezidobí dozorci odveden do jiné části věznice.
68. Z lékařských zpráv a ze znaleckého posudku MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, bylo prokázáno, že poškozený utrpěl opaření lokalizované v oblasti obličeje, krku a levé horní končetiny celkového rozsahu 12 % povrchu těla, kdy 7 % povrchu těla bylo postiženo opařeními II. stupně a 5 % těla pak opařeními I. stupně. V důsledku těchto opaření byl poškozený v době od 24. 8. 2019 do 28. 8. 2019 hospitalizován na Klinice popáleninové medicíny a rekonstrukční chirurgie Fakultní nemocnice Ostrava. Poté byl převezen zpět do Věznice Xxx, kde byl umístěn na ošetřovně. Jednalo se o zranění středně těžká s průměrnou dobou léčení v délce 3 týdnů. Ze soudně lékařského hlediska tato poranění nenaplňují znaky zmrzačení, ztrátu nebo snížení pracovní způsobilosti, poškození důležitého orgánu, zohydění, mučivé útrapy nebo delší dobu trvající poruchu zdraví, při které by byl poškozený podstatně omezen na běžném způsobu života.
69. Současně bylo znaleckým posudkem MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., včetně jeho doplnění, prokázáno, že při zasažení vodou o vysoké teplotě hrozily podstatně závažnější následky na zdraví

poškozeného, a to v případě zasažení očí termické poškození rohovky provázené zhoršením až ztrátou zraku, v případě zasažení dýchacích otvorů rozvoj otoku horních cest dýchacích, který by mohl být i takového rozsahu, že by významně zúžil až zcela uzavřel úsvit dýchacích cest, což by mohlo vést ke vzniku dušnosti až život ohrožujícího dušení, což by byla zranění, která by ze soudně lékařského hlediska naplňovala kritéria ztráty či omezení funkce smyslového orgánu a delší dobu trvající poruchy zdraví, a v neposlední řadě také vznik rozsáhlých plošných jizev, které by představovaly poranění, jež by ze soudně lékařského hlediska naplňovalo kritérium zohyzdění.

70. Ze znaleckého posudku bylo dále prokázáno, že tyto hrozící rozsáhlé termické změny, které jsou mnohdy příčinou závažných komplikací, jsou podmíněny faktory ovlivňujícími rozsah poranění i následných komplikací. Těmito rozhodnými faktory jsou podle doplnění znaleckého posudku teplota i množství vody působící na povrch těla, stejně jako doba její expozice na kůži, případně sliznicích. Z provedeného dokazování sice nebyl jednoznačně prokázán přesný objem působící vody, její přesná teplota ani doba její expozice na kůži a sliznici poškozeného, avšak bylo prokázáno, že se muselo jednat o velmi horkou vodu v nikoliv zanedbatelném objemu. Z výpovědi Stanislava V. bylo zjištěno, že viděl, jak obžalovaný odcházel do ložnice s plnou konvicí vody. Její objem byl, jak bylo zjištěno z protokolu o ohledání místa činu, 1,2 l. Rozsah opáření na těle poškozeného, lokalizovaných jak na obličeji, tak na krku a levé horní končetině, společně s rozsahem mokré skvrny na posteli poškozeného zachycené na fotografii z č. l. 300, pokrývající cca polovinu postele včetně podhlavníku, odůvodňují závěr soudu, že obžalovaný k polití poškozeného nepoužil menší množství z přinesené vody, ale přinejmenším její většinu. Současně má soud za prokázané, že teplota vody musela být vysoká, když z výpovědi svědka Stanislava V. vyplynulo, že od doby přivedení vody k varu do polití poškozeného uběhla doba v řádu toliko minut. Ostatně její teplota byla způsobila ke vzniku rozsáhlých opáření, zachycených na fotografiích z č. l. 296 – 298.
71. Z výpovědí jak poškozeného, tak svědků Josefa K., Roberta K., Dominika P., Jana P., Tomáše T., jakož i Ondřeje M., Daniela N. a Rudolfa Š. bylo dále zjištěno, že jak na místě samém, tak z konvice a z poškozeného byl cítit charakteristický zápas desinfekčního prostředku, který svědci přirovnali k všeobecně známému přípravku pod obchodním názvem Savo. Z výpovědi Romana H. a ze zprávy vychovatele (č. l. 324) bylo zjištěno, že vězni neměli přístup k tomuto desinfekčnímu prostředku, nicméně měli přístup k obdobnému prostředku, který stejně jako Savo příznačně zapáchá po chlóru, tedy po látce, kterou svědci cítili. Konkrétně se jedná o přípravek Satur Badex (č. l. 328). Další obdobný přípravek, ke kterému měli přístup, byl Satur Deson Uni, který se však, přestože obsahuje chlór, vzhledem k použité parfemaci nevyznačuje tímto typickým zápachem (č. l. 337 verte). S prostředkem Satur Badex však vězni mohli nakládat až po jeho rozředění, přičemž obžalovaný s ním naposledy pracoval při úklidu v červenci 2019. Vzhledem k výpovědím svědků o charakteristickém zápachu jak politého povlečení, tak oděvu i konvice po chlóru, vyvstalo již v přípravném řízení podezření, zda voda, kterou vylil na poškozeného, neobsahovala tento desinfekční prostředek. Provedenými důkazy však nebylo bez pochybností prokázáno, že by ho obsahovala, natož v jaké koncentraci. Věci, se kterými předmětná voda byla ve styku (konvice, matrace, povlečení, podhlavník, deka a oblečení), byly buď umyty, vyprány či zlikvidovány, a proto nebylo možné provést jejich analýzu za účelem objasnění této otázky. Ani ze vzhledu poranění nelze podle znaleckého posudku MUDr. Igora Dvořáčka Ph.D. dospět k závěru, zda na kůži poškozeného působila tato nepřilíš agresivní chemická látka, protože vzhled poranění i jejich léčba by byly obdobné, pokud by vznikly politím horkou čistou vodou či s příměsí této chemické látky. Soud proto při hodnocení věci vycházel ze závěru, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by obžalovaný polil poškozeného vodou s příměsí chlornanu sodného.
72. Shora rozvedené důkazy tvoří ucelený uzavřený řetězec, ze kterého vyplývá pouze jedna verze skutkového děje, že to byl obžalovaný, kdo poškozeného polil z rychlovarné konvice horkou vodou. Jiná varianta vzniku poranění, ať jinou osobou či jiným způsobem, byla provedenými důkazy vyvrácena. Pokud měl poškozený zpočátku za to, že byl polit přes otevřené okno, pak jen proto, že

ho tento předpoklad v daný okamžik napadl, když spal pod otevřeným oknem. Bylo však shora rozvedenými důkazy vyloučeno, že by k polití mohlo dojít tímto způsobem, navíc jak stěna pod oknem, tak ani okno samotné nenesly žádné stopy po tekutině, jak vyplývá z pořízené fotodokumentace z č. l. 300 a z výpovědi svědka Dominika P.

73. Ze spisu Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, sp. zn. 61 T 20/2020 bylo prokázáno, že obžalovaný byl rozsudkem tamního soudu ze dne 20. 9. 2012, č. j. 61 T 20/2012-295, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2012, č. j. 2 To 123/2012-336, odsouzen za zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 10 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, který v současné době vykonává.
74. Na základě shora rozvedených důkazů a úvah lze proto uzavřít, že co se týče průběhu skutkového děje, bylo v dostatečné míře prokázáno, že skutek byl spáchán a že se jej dopustil obžalovaný. Pokud jde o obhajobu obžalovaného a jeho stanovisko vyjádřené v průběhu hlavního líčení, ze kterého vyplývá, že si na projednávaný skutek nepamatuje a že nevěří, že by se ho mohl dopustit právě vůči poškozenému, se kterým měl podle svých slov dobrý vztah, pak jeho tvrzení o výpadku paměti bylo vyvráceno znaleckými posudky MUDr. Svatopluka Sedláčka a PhDr. Petra Vavříka, podle kterých obžalovaný v době činu netrpěl závažnou duševní poruchou, psychózou nebo jinou duševní poruchou spojenou s psychopatologickou dezintegrací osobnosti. Jeho tvrzení, že si na projednávaný skutek nepamatuje, je ostatně v rozporu i s jeho vlastním prohlášením proneseným krátce po skutku. Jak je již podrobněji rozvedeno shora, Rudolfu Š. totiž bezprostředně po činu sdělil, že měl s poškozeným nějaké spory a že ho polil horkou vodou, což ve své výpovědi potvrdil také svědek Stanislav V. Tvrzení obžalovaného proto nemá z psychiatrického hlediska oporu v jeho zdravotním stavu, když byla vyloučena porucha či onemocnění, která by mohla být příčinou výpadku paměti. Z psychologického hlediska se jedná o vědomou blokaci prožité události. Jde v podstatě o jím zvolenou procesní obranu a strategii, na kterou má jakožto obžalovaný plné právo.

Právní kvalifikace

75. Aplikováno na zjištěný skutkový stav, kvalifikoval soud po právní stránce jednání obžalovaného Jakuba J., jimž byl uznán vinným, jako pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 145 odstavec 1, odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku.
76. Obecně lze uvést, že trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 trestního zákoníku se v základní skutkové podstatě dopustí ten, kdo jinému úmyslně způsobí těžkou újmu na zdraví. Objektem tohoto trestného činu je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Předmětem útoku je živý člověk. Těžká újma na zdraví je definována v § 122 odstavec 2 trestního zákoníku, podle kterého je vymezena dvěma podmínkami, a to 1) jako vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění, 2) které je zároveň některým z taxativně v tomto ustanovení uvedených případů. K naplnění subjektivní stránky trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odstavec 1 trestního zákoníku musí být prokázáno, že úmysl pachatele ve smyslu § 15 trestního zákoníku směřoval ke způsobení následku těžké újmy na zdraví. Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby podle odstavce 2 písmeno g) citovaného ustanovení je spáchání těžké újmy na zdraví opětovně nebo poté, co spáchal jiný zvláště závažný zločin spojený s úmyslným způsobením těžké újmy na zdraví nebo smrti nebo jeho pokus. Mezi takové případy patří mj. případy, kdy pachatel byl již v minulosti za takový čin pravomocně odsouzen nebo i potrestán. Z hlediska zavinění postačí ve vztahu ke znaku podle § 17 písmeno b) trestního zákoníku nedbalost. Pokusem trestného činu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku se rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

77. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný naplnil objektivní stránku pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 145 odstavec 1, odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku tím, že v důsledku shora popsaného útoku, provedeného politím poškozeného horkou vodou do oblasti jeho hlavy a horní poloviny těla, mu způsobil v přímé příčinné souvislosti s tímto jednáním středně těžké zranění v podobě opařeniny lokalizované v oblasti obličeje, krku a levé horní končetiny celkového rozsahu 12 % povrchu těla, z toho na 7 % II. stupně a na 5 % I. stupně, které vzhledem k porušení do té doby normálních tělesných funkcí znesnadňovaly a omezovaly obvyklý způsob života poškozeného zejména bolestivostí, hospitalizací a ztížením osobní hygieny po dobu tří týdnů. S ohledem ke všem zjištěným okolnostem činu však reálně hrozil vznik závažnějších poranění, a to termického poškození rohovky provázené zhoršením až ztrátou zraku, dále významného zúžení až uzavření úsvitu dýchacích cest, které by mohlo vést ke vzniku dušnosti až život ohrožujícího dušení a rozsáhlých plošných jizev na obličeji. Podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jsou rozhodujícími faktory ovlivňujícími rozsah poranění a následné komplikace teplota i množství vody působící na povrch těla a doba její expozice na kůži, případně sliznicích. Byť nebylo provedenými důkazy prokázáno, jaké konkrétní množství vody o jaké konkrétní teplotě bylo použito a působilo na kůži a sliznice poškozeného, přesto lze z provedeného dokazování dospět k závěru, že použitá voda musela být horká, když obžalovaný poškozeného polil po uplynutí doby toliko v řádu minut po uvedení vody k varu a když mu způsobil opařeniny nejen I., ale i II. stupně. Současně její množství nemohlo být zanedbatelné, protože obžalovaný k polití použil zaplněnou konvici o objemu 1,2 l, která vystačila na polití nejen obličeje, krku a horní levé končetiny poškozeného, ale i rozsáhlé plochy postele. Z fotodokumentace totiž jednoznačně vyplývá, že vodou kromě samotného poškozeného zamokřil celou polovinu jeho postele včetně podhlavníku. Soud má proto za to, že vzhledem k množství působící vody a její teplotě byl vznik těchto závažnějších následků na zdraví poškozeného nejen reálný a možný, ale, jak je podrobněji rozvedeno níže, i v souladu s úmyslem obžalovaného. Tyto hrozící následky by naplňovaly znaky podstatného oslabení funkce až ztráty smyslového ústrojí, poškození důležitého orgánu, zohydění a delší dobu trvající poruchy zdraví ve smyslu § 122 odstavec 2 písmeno d), e), f), i) trestního zákoníku.
78. Vzhledem k zjištění, že poškozený byl obžalovaným polit horkou vodou po celém obličeji, nikoliv jenom např. po levé polovině, jak vyplynulo nejen z lékařských zpráv, znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, ale také z fotografií obličeje poškozeného, podle soudu reálně hrozilo termické poškození rohovky obou očí a nikoliv pouze jednoho oka. Poškození rohovek by proto bylo provázené zhoršením až ztrátou zraku obou očí, a proto by tento hrozící následek naplňoval znaky podstatného oslabení až ztráty funkce smyslového ústrojí.
79. Dušnost až život ohrožující dušení jakožto hrozící následek nalití horké vody do horních cest dýchacích by podle soudu naplňoval znaky poškození důležitého orgánu, za které se podle první teorie a soudní praxe rozumí porušení některého z tělesných orgánů, při němž vzniká nebezpečí pro život nebo jiný závažný déletrvající nebo trvalý následek. Podle právní teorie se za poškození důležitého orgánu považuje např. poranění dýchacích cest spojené s vdechováním krve (srov. Šámal P. a kol, Trestní zákoník, 2. vydání, C.H.Beck, 2012, s. 1314 – 1324). Hrozící významné zúžení až uzavření dýchacích cest vedoucí k dušnosti až k dušení podle názoru soudu naplňuje tento znak, protože by se jednalo o vážnou poruchu na zdraví bezprostředně ohrožující poškozeného dokonce i na životě.
80. Hrozící vznik rozsáhlých plošných jizev na obličeji poškozeného by naplňoval znak zohydění, kterým se rozumí každá viditelná, trvale hyzdící změna těla, která mění vzhled na újmu poraněného a vzbuzuje odpor a ošklivost. Zohydění na rozdíl od zmrzačení je vadou spíše kosmetickou a společenskou než překážkou vlastního pracovního výkonu (srov. Nejvyšší soud ČSSR, Pls 5/65, R II/1965). Vzhledem k hrozícímu rozsahu jizev a jejich lokalizaci v obličeji je odůvodněn závěr, že by měly povahu trvalé kosmetické vady, bez ohledu na případnou možnost jejich korekce

estetickou chirurgií, změnily vzhled poškozeného k jeho újmě a vzhledem k viditelnosti mu značně ztížily uplatnění v běžném životě (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 16. 1. 1976, sp. zn. 5 Tz 164/75).

81. Současně by tyto vážné poruchy zdraví naplňovaly znak delší dobu trvající poruchu zdraví, kterou se podle ustálené soudní praxe rozumí vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění omezující způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů.
82. V projednávaném případě tedy hrozil vznik vážné poruchy zdraví, kterou by poškozený pocíťoval jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života, a která by naplňovala shora uvedené druhy těžké újmy na zdraví podle § 122 odstavec 2 trestního zákoníku a současně by byla delšího trvání. Jednání obžalovaného je proto v projednávaném případě nutno právně kvalifikovat již jako pokus těžkého ublížení na zdraví podle § 145 trestního zákoníku a nikoliv jako dokonáný trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 trestního zákoníku.
83. Dále byla naplněna okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 145 odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku, když se obžalovaný dopustil pokusu projednávaného trestného činu poté, co spáchal zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku, za který byl rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 20. 9. 2012, č. j. 61 T 20/2012-295, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2012, č. j. 2 To 123/2012-336, odsouzen k trestu odnětí svobody na deset let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, který doposud nevykonal.

Subjektivní stránka

84. Z hlediska naplnění subjektivní stránky pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 145 odstavec 1, odstavec 2 písmeno g) trestního zákoníku soud dospěl k závěru, že obžalovaný jednal minimálně v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku.
85. Obecně lze konstatovat, že o zavinění ve formě nepřímého úmyslu se jedná tehdy, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, a pro případ, že je způsobí, byl s ním srozuměn. Oproti tomu o zavinění ve formě vědomé nedbalosti se jedná tehdy, jestliže pachatel věděl, že může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že je nezpůsobí. Vědomá nedbalost je budována na vědomí možnosti vzniku následku. Nedostatečné zhodnocení nebezpečí nespočívá v neznalosti tohoto stavu, ale v tom, že pachatel nedocenil možné následky svého jednání. Při posuzování rozhraničení vědomé nedbalosti od eventuálního úmyslu je pak třeba hodnotit, zda důvody, pro které pachatel spoléhá, že následek nezpůsobí, mají charakter dostatečných důvodů být reálně způsobilé. Nejde tedy o spoléhání se na náhodu. Tam kde pachatel spoléhá jen na šťastnou náhodu, nejedná z vědomé nedbalosti, neboť jde o eventuální úmysl.
86. Při posouzení otázky zavinění soud vycházel z premisy, že tento závěr je závěrem právním, který musí mít oporu ve skutkových zjištěních vyplývajících z provedeného dokazování. Zavinění lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.
87. Za podstatné okolnosti objektivní povahy, ze kterých lze v projednávaném případě dovozovat naplnění znaků subjektivní povahy, tedy závěr o nepřímém úmyslu obžalovaného, je nutno považovat zejména chování obžalovaného před činem, způsob a okolnosti provedení činu. Obžalovaný si nejdříve připravil varnou konvici plnou vody, kterou přivedl do bodu varu. Následně takto připravenou vodu, která musela mít vzhledem k uplynutí krátkého časového úseku pořád

velmi vysokou teplotu, o čemž musel nepochybně vědět, cíleně nalil na horní polovinu těla poškozeného. Obžalovaný tedy věděl, že lije zaplněnou konvici horké vody na ležícího spícího poškozeného, a to přímo zejména do oblasti jeho hlavy. Ze způsobu takto provedeného činu soud dovodil, že obžalovaný musel být přinejmenším srozuměn s tím, že poškozenému kromě vniklých opáření v oblasti hlavy, krku a horní končetiny může způsobit mnohem závažnější poranění. Každý byť průměrně znalý člověk totiž ví, že když lije vodu o vysoké teplotě na obličej jiného, navíc na obličej spící oddechující osoby, která se ani nemůže takovému útoku bránit, že mu může touto vodou zasáhnout nejen kůži obličeje, ale také oči a dýchací otvory. Z opáření lokalizovaných zejména na obličej poškozeného a z politého podhlavníku jednoznačně vyplývá, že úmyslem obžalovaného bylo polít jeho hlavu, obličej a nikoli jinou část jeho těla. Obžalovaný si cíleně vybral takovou část těla poškozeného, na které mohou vzniknout bolestivá závažná poranění, a s tímto cílem ostatně i jednal. Vzhledem ke svému věku a životním zkušenostem musel vědět, že horkou vodou může poškozenému způsobit na obličej rozsáhlé opáření a plošné jizvy. Současně musel vědět, že spící osobě může horká voda vniknout do očí a do dýchacích cest, s čímž musel být přinejmenším srozuměn, a že bylo jen dílem náhody, že k tomu v projednávaném případě nedošlo. Pokud by k tomu došlo, musel být srozuměn s tím, že při zasažení horních dýchacích cest může dojít až k dušení a že při zasažení očí horkou vodou může dojít k závažné poruše zraku. Ke vzniku těchto závažnějších následků na zdraví poškozeného nedošlo jen v důsledku okolností nezávislých na jeho vůli.

88. Motivem jeho jednání byla jím subjektivně silně sycená hypotéza, že se měl poškozený účastnit na zajištění látky, která měla být při tetování vpravena do jeho těla, propojená s pocity dlouhodobého diskomfortu a psychosomatických potíží, které si vysvětloval právě takto jím chápanými zdravotními problémy.
89. U obžalovaného nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující jeho trestní odpovědnost, zejména nebylo zjištěno, že by byl nepřičetný ve smyslu § 26 trestního zákoníku, či že by jednal ve stavu zmenšené přičetnosti ve smyslu § 27 trestního zákoníku. Ze znaleckých posudků MUDr. Svatopluka Sedláčka a PhDr. Petra Vavříka vyplynulo, že mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat, jeho jednání neplynulo z duševní choroby, nebylo patických, chorobných motivací. Je zřejmé, že obžalovaný před skutkem požil pervitin, který si byl schopen nezjištěným způsobem opatřit i v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Jednalo se však o lehkou, prostou intoxikaci metamfetaminem a jeho metabolitem amfetaminem společně s analgetikem tramadolem, jeho chování nevykazovalo znaky bizarnosti ani psychotického prožívání. V nyní projednávaném případě nebyly u obžalovaného zjištěny příznaky pro intoxikační psychotickou poruchu nebo toxickou psychózu. Nelze se proto ztotožnit s námitkou obhajoby, že by obžalovaným požití látky vylučovaly spáchání skutku. Obžalovaný je proto plně trestně odpovědným za spáchání projednávaného trestného činu.

Odůvodnění výroku o trestu

90. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k okolnostem uvedeným v § 38, § 39 trestního zákoníku a po zvážení zákonných kritérií uložil trest odnětí svobody ve výměře devět let nepodmíněně.
91. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je svobodný, bezdětný, základního vzdělání, učební obor kuchař – číšník nedokončil, v pracovním poměru vykonával práci po dobu pěti let, naposledy pracoval v automobilovém průmyslu. Od 30. 3. 2012 dosud je omezen na osobní svobodě, nejdříve výkonem vazby a poté výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody, předpokládaný konec věznění je stanoven na 30. 3. 2022. Ve výkonu trestu není pracovně zařazen, v rámci mimopracovní činnosti neprojevuje zájem o úklidové práce na oddíle, cíle stanoveného programu zacházení nejsou i přes opakované kázeňské odměny plněny, protože se opakovaně dopustil závažných kázeňských přestupků nejen ve shora specifikovaných případech souvisejících se zneužitím

omamných a psychotropních látek, ale také úmyslným sebepoškozením v den jednání soudu ohledně jeho přerážení do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle vlastních slov je nemajetný.

92. V opise z evidence rejstříku trestů má dva záznamy (č. l. 542). Prvý záznam se vztahuje k odsouzení trestního příkazem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 11. 3. 2011, č. j. 31 T 32/2011-31, (č. l. 397–398), kterým byl s právní mocí ke dni 2. 4. 2011 odsouzen za přečiny krádeže podle § 205 odstavec 1 písmeno d) trestního zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odstavec 1 trestního zákoníku, kterých se dopustil skutkem z 22. 1. 2011, k peněžitému trestu, který zaplatil 18. 1. 2012. Druhý záznam se vztahuje k odsouzení Krajským soudem v Brně – pobočka ve Zlíně, které je součástí popisu skutkové věty tohoto rozsudku.
93. Obžalovaný byl uznán pokusem trestného činu, za který lze podle § 145 odstavec 2 trestního zákoníku uložit trest odnětí svobody od pěti do dvanácti let. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry z hledisek uvedených v § 39 trestního zákoníku soud přihlédl zejména k významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen a kterým obžalovaný porušil zájem na ochraně lidského zdraví, a to navíc opětovně, což se promítlo i do právní kvalifikace. Projednávaný trestný čin spáchal po předchozím uvážení (§ 42 písmeno a) trestního zákoníku), neboť je zřejmé, že si spáchání činu předem naplánoval, když si v předstihu uvařil vodu, a to to krátce před pravidelnou kontrolou, kterou na chodbě opakovaně vyhlížel. Závěr soudu o plánování činu dále odpovídá jeho chování krátce před skutkem, při kterém se loučil se spoluvězněm, svědkem Stanislavem V. Lze se domnívat, že spáchání trestného činu sladil s časem obvyklé kontroly proto, aby byl příslušníky Vězeňské služby České republiky ihned po činu odveden, čímž eliminoval nebezpečí odvetného jednání at' ze strany poškozeného, či ostatních vězňů. Ostatně po činu bylo z bezpečnostních důvodů rozhodnuto o jeho přemístění z Věznice Xxx do Věznice Xxx, a to poté, co bylo zjištěno, že způsob provedení útoku vyvolal mezi ostatními vězni značně negativní reakce a co byly zachyceny informace o možné odvetě (protokol č. l. 393 verte). Trestný čin spáchal z pomsty, neboť se domníval, že se poškozený podílel na tom, že do jeho těla byla vpravena látka, která u něj měla vyvolat údajnou rakovinu. Poškozený přitom nezavdal svým chováním k činu obžalovaného žádný racionální podnět (§ 42 písmeno b) trestního zákoníku). Trestný čin dále spáchal využívaje bezbrannosti poškozeného, protože si byl vědom toho, že tvrdě spící poškozený nebyl ve stavu, kdy by mu byl schopen klást odpor, což obžalovaný zneužil ke spáchání trestného činu (§ 42 písmeno d) trestního zákoníku). Dále nelze odhlédnout od té skutečnosti, že trestný čin spáchal v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, a je proto zřejmé, že výchovné působení a stanovený program zacházení se míjejí v jeho případě účinkem. K odsouzení ve věci vedené Krajským soudem v Brně, pobočkou ve Zlíně pod sp. zn. 61 T 20/2012 nebylo možné v souladu s § 39 odstavec 4 trestního zákoníku přihlížet jakožto k obecně přitěžující okolnosti podle § 42 písmeno p) trestního zákoníku, když předmětné odsouzení podmiňuje použití vyšší trestní sazby. Oproti tomu bylo možné jakožto k přitěžující okolnosti podle § 42 písmeno p) trestního zákoníku přihlídnout ke shora konkretizovanému odsouzení trestním příkazem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 11. 3. 2011, č. j. 31 T 32/2011-31, kterým byl obžalovaný odsouzen za úmyslný trestný čin k peněžitému trestu. Zaplacením peněžitého trestu dne 18. 1. 2012 nenastaly v souladu s § 69 odstavec 4 trestního zákoníku účinky zahlazení odsouzení. Od uvedeného data začala běžet lhůta k zahlazení odsouzení podle § 105 odstavec 1 písmeno e) trestního zákoníku v trvání nejméně jednoho roku, po kterou musel obžalovaný vést nepřetržitě řádný život. Soud si v nyní projednávané věci jako předběžnou otázku vyhodnotil, že tato lhůta doposud nemohla uběhnout. Okamžikem spáchání trestného činu ve věci Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, sp. zn. 61 T 20/2012, ke kterému došlo 30. 3. 2012, a zejména okamžikem jeho vzetí do vazby v uvedené věci se zápočetm lhůty vazby od stejného dne a následným výkonem trestu odnětí svobody, ve kterém se nepřetržitě až dosud nachází, došlo k přerušení běhu lhůty k zahlazení odsouzení, čímž z hlediska § 105 odstavec 1 trestního zákoníku ztratila svůj význam (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 8 T do 213/2015). Soud neshledal žádnou polehčující okolnost ve smyslu § 41 trestního zákoníku, protože výpověď obžalovaného nelze posoudit jako doznání ani projev upřímné lítosti, neboť absentuje doznání ke všem znakům trestného činu, a to nejen k jeho

stránce objektivní, ale i subjektivní, včetně vážně míněného postoje obžalovaného k jím spáchanému trestnému činu. Za takový projev nelze v žádném případě považovat obžalovaným podmíněně pronesenou lítost, kterou projevil v průběhu svého vyjádření k výpovědi poškozeného.

94. Při zvážení veškerých okolností, majících vliv při ukládání trestu, soud uložil obžalovanému podle § 145 odstavec 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody na devět let nepodmíněně. Ve výměře takto uloženého trestu byly zohledněny zejména shora uvedené přitěžující okolnosti, při posouzení jeho osoby nebylo možné přehlédnout, při respektování zákazu přičítání těžké okolnosti jako okolnosti přitěžující, že ho ve spáchání projednávaného trestného činu, kterým porušil zájem společnosti na ochraně zdraví, neodradilo ani jeho vědomí, že vykonává důrazný trest odnětí svobody za předchozí trestný čin, kterým porušil zájem na ochraně života. Soud uložil trest ještě blíže poloviny zákonné výměry, ale již v druhé polovině, když současně přihlédl k tomu, že k těžké újmě na zdraví poškozeného naštěstí nedošlo, byť vlivem okolností nezávislých na vůli obžalovaného. Vzhledem k výměře uloženého trestu odnětí svobody za zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odstavec 3 trestního zákoníku byly splněny podmínky uvedené v § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku pro zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou. Případná moderace ve smyslu § 56 odstavec 3 trestního zákoníku je vzhledem k osobě obžalovaného a spáchání projednávaného trestného činu v průběhu výkonu trestu odnětí svobody jednoznačně vyloučena.
95. Soud dále považuje za vhodné zdůraznit, že v nyní projednávané věci neshledal podmínky pro uložení ochranného léčení. Jak je již podrobněji rozvedeno výše, obžalovanému bylo ve věci vedené Krajským soudem v Brně, pobočkou ve Zlíně pod sp. zn. 61 T 20/2012 uloženo ústavní ochranné léčení psychiatrické, které bylo poté usnesením Krajského soudu v Brně, pobočkou ve Zlíně ze dne 8. 4. 2019, č. j. 61 T 20/2012-654, změněno z ústavní na ambulantní formu. Státní zástupce v nyní projednávané věci v podané obžalobě původně navrholo uložení ochranného léčení psychiatrického v ústavní formě podle § 99 odstavec 2 písmeno b) (přesněji i podle odstavce 4, pozn. soudu) trestního zákoníku. Na tomto návrhu po výslechu znalců u hlavního líčení již netrval, když v průběhu závěrečné řeči výslovně uvedl, že uložení ochranného léčení již nenavrhuje. Ani soud po provedené dokazování, včetně znaleckých posudků, neshledal podmínky uvedené v § 99 pro uložení ochranného léčení. Je totiž zřejmé, že obžalovanému je v jiné trestní věci uloženo ochranné léčení psychiatrické, tedy stejný druh ochranného léčení, které bylo původně navrhováno. Dále bylo zjištěno, že od výkonu ochranného léčení nebylo upuštěno, ani nebylo ukončeno, pouze došlo ke změně formy jeho výkonu. Obžalovaný doposud ani nezapočal s jeho výkonem, který byl nařízen až po výkonu trestu odnětí svobody. V souladu s ustálenou soudní praxí soud vzhledem k těmto zjištěním dospěl k závěru, že podmínky pro opětovné uložení stejného ochranného léčení nejsou splněny, zejména když jeho opětovným uložení nelze zajistit jeho rychlejší nástup a výkon a jednalo by se pouze o formální a neúčelné opětovné uložení stejného ochranného léčení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 17. 3. 1982, sp. zn. ST 2/81, R 30/1982). Je však podle názoru soudu na místě, aby jak s výsledky znaleckých posudků provedených v nyní projednávané věci, tak s povahou a způsobem spáchání trestného činu byl seznámen zejména příslušný soud rozhodující o ochranném léčení ve shora uvedené věci, aby mohl sám posoudit případné podmínky pro postup podle § 351a trestního řádu.

Odůvodnění adhezního výroku

96. S nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy se řádně a včas připojili k trestnímu řízení poškozený Tomáš B. a Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna.
97. Poškozený Tomáš B. prostřednictvím své zmocněnkyně uplatnil nárok v celkové výši 97 768 Kč, skládající se z nemajetkové újmy v podobě bolestného ve výši 47 768 Kč a další nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč.

98. Nárok na bolestné poškozený dovozuje z lékařské zprávy vyhotovené MUDr. Milanem K., lékařem zdravotnického střediska Věžnice Xxx dne 17. 9. 2019 (č. l. 101 – 102), ve které jsou utrpěné popáleniny bodově ohodnoceny v případě popáleniny I. stupně na 5 % povrchu těla na 50 bodů, v případě popáleniny II. stupně na 7 % povrchu těla na 100 bodů, v součtu 150 bodů. Výši bolestného poškozený vypočetl součinem bodového hodnocení s hodnotou bodu ve výši 318,45 Kč.
99. Při stanovení bolestného se v souladu s ustálenou soudní praxí (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 6 Tdo 1791/2016, ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 6 Tdo 1309/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019) a Metodikou Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví zpravidla opatřuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví. V případech méně složitých, jakým je podle názoru soudu i nyní projednávaný případ, postačuje odborné vyjádření.
100. Soud při stanovení bolestného proto vycházel z odborného vyjádření, kterým je shora uvedená lékařská zpráva, které poskytuje dostatečně podrobný a strukturovaný podklad pro rozhodnutí. V odborném vyjádření stanovená výše bodového hodnocení odpovídá položce T312 metodiky, ve které je stanoveno bodové hodnocení bolesti u popálení, poleptání a omrzliny v rozsahu od 5 % do méně než 10 % povrchu těla v případě I. stupně na 50 bodů a v případě II. stupně na 100 bodů. Takto stanovené bodové ohodnocení, představující odškodnění bolesti způsobené škodou na zdraví, jejím léčení a odstraňováním jejich následků, je proto dostatečným podkladem pro rozhodnutí o uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy, který má proto oporu v § 2958 občanského zákoníku. Při stanovení výše bolestného soud vycházel z hodnoty jednoho bodu v roce 2019, kdy bolest vznikla, ve výši 318,85 Kč. Po součinu počtu bodů a hodnoty jednoho bodu bylo zjištěno, že bolestné po zaokrouhlení na celé koruny dosahuje 47 828 Kč. Vzhledem k tomu, že soud je co do výše vázán poškozeným uplatněným nárokem, který byl vyčíslen na částku nižší, než na kterou má nárok, bylo přiznáno bolestné v požadované výši 47 768 Kč.
101. Současně poškozený požadoval náhradu další nemajetkové újmy vyčíslené v penězích, a to za psychické strádání spočívající nejen v problémech se spaním, kdy se budil z obavy z napadení i poté, co byl obžalovaný převeden na jinou budovu a následně do jiné věznice, ale také z reakcí jeho nezletilé dcery na viditelné známky poranění. Tento nárok vzhledem k závažnosti a intenzitě zásahu do jeho práv, náležejících do intimní sféry, ohodnotil na 50 000 Kč.
102. Soud si je vědom, že podle metodiky a soudní praxe (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 6 Tdo 1309/2019) se nárokem na odčinění bolesti míní odčinění bolesti v tzv. širším smyslu, tedy jak bolesti fyzické, tak i duševního strádání. Jestliže obtíže spojené s psychickým prožíváním utrpěného zranění přerostly v trvalý následek, bývají zahrnuty do náhrady za ztížení společenského uplatnění, jsou-li jen dočasné a postupně vymizely, mohou být posouzeny jako vytrpěná bolest.
103. Z výpovědi poškozeného u hlavního líčení vyplynulo, že tvrzené psychické strádání bylo dočasné povahy, když vymizely po výstupu z výkonu trestu odnětí svobody v říjnu 2020. Soud dospěl k závěru, že tento nárok je možné podřadit pod kategorii další nemajetkové újmy podle § 2958 občanského zákoníku, neboť utrpěné psychické útrapy byly vyvolány zejména několikaměsíčním stresem z reakcí dcery poškozeného, tedy nikoliv přímo projednávanou škodnou událostí. Jedná se o další obtíže nad rámec komplikací plynoucích z léčby, výše této náhrady se podle § 2958 věty druhé občanského zákoníku stanoví podle zásad slušnosti. Vzhledem k délce a povaze psychických útrap poškozeného soud dospěl k závěru, že jím uplatněný nárok ve výši 50 000 Kč odpovídá tomuto kritériu, a proto mu přiznal nárok na další nemajetkovou újmu v uvedené výši.
104. Současně soud dospěl k závěru, že zjištěné majetkové poměry a schopnosti a možnosti obžalovaného nejsou překážkou pro přiznání nároku, když výše náhrady není pro obžalovaného

likvidační.

105. Ve vztahu k uplatněnému nároku Revírní bratrské pokladny, zdravotní pojišťovny bylo zjištěno, že tato poškozená uhradila podle detailního rozpisu regresního účtu pojištěnce (č. l. 364 - 370) poskytovatelům zdravotnických služeb částku v celkové výši 32 604 Kč v souvislosti s újmou na zdraví, která vznikla jejímu pojištěnci, poškozenému Tomáši B. Jedná se o poškození zdraví, které poškozenému způsobil obžalovaný svým zaviněným jednáním popsáním ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Soud proto dopěl k závěru, že byly splněny podmínky podle § 228 odstavec 1 trestního řádu pro přiznání uplatněného nároku, který je nárokem na náhradu majetkové újmy vyplývajícím z ustanovení § 2894 odstavec 1 občanského zákoníku, a to v uplatněné částce 32 604 Kč.

Poučení:

- I.** Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení opisu tohoto rozsudku prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Vrchnímu soudu v Olomouci.
- II.** Rozsudek může odvoláním napadnout
- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
 - b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
 - c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
 - d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

- III.** V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek napadnout osoby uvedené v § 247 odstavec 2 trestního řádu.

- IV.** Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Právo podat odvolání nepřisluší tomu, kdo se jej po vyhlášení rozhodnutí vzdal.

Ostrava 5. května 2021

Mgr. Karel Šigut v. r.
předseda senátu